Περιοδος 2η,
Νο 112
Ιούνης 2002
50 σέντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Στις άλλες σελιδες

Συμμετοχή στις Ευρωδιαδηλώσεις και όχι στον Ευρωστρατό *σελ 3*

Το αντικαπιταλιστικό κίνημα δυναμώνει *σελ. 6-7 και 8*

ΗΠΑ: Η νέα αυτοκρατορία; *σελ 11*

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

ΕΝΑΣ ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΦΙΚΤΟΣ

Οι άνθρωποι πάνω απο τα κέρδη

Εκατομμύρια άνθρωποι σε ολόκληρο τον πλανήτη κινητοποιούνται και διεκδικούν ένα καλύτερο κόσμο.

Ειναι φανερό πια πως ο καπιταλισμός το μόνο που έχει να μας προσφέρει είναι πολέμους ρατσισμό, φτώχεια και εξαθλίωσει. Τα σκάνδαλα και οι καταχρήσεις ταλανίζουν ολόκληρο τον πλανήτη. Μια ελάχιστη μειοψηφεία κερδοσκοπεί σε βάρος της μεγάλης μάζας των απλών ανθρώπων. Για να ζούν αυτοί στη χλιδή και την ευμάρια έχουν ρίξει εκατομμύρια στην φτώχεια και την απόγνωση.

Το κίνημα που γεννήθηκε στο Σιάτλ το 1999 και έφτασε στην Γένοβα στη μεγάλη διαδήλωση των 300 χιλιάδων, δυναμώνει συνεχώς. Τον περασμένο Μάρτη στη Βαρκελώνη 500,000 διαδήλωσαν ενάντια στην σύνοδο κορυφής της Ε.Ε. Στις 20 του Ιούνη οι εργαζόμενοι ετοιμάζονται να υποδεχτούν τη νέα σύνοδο με γενική απεργία σε ολόκληρη την Ισπανία. Τον ερχόμενο Νοέμβρη θα γίνει στη Φλωρεντία της Ιταλίας η πανηγυρική ίδρυση του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ.

Σ αυτό το κίνημα βρίσκεται η απάντηση στο σύστημα της φτώχειας του πολέμο και του ρατσισμού. Μέρος αυτού του κίνηματος πρέπει να κάνουμε και τους δικούς μας αγώνες.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΤΕ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Ο Γρίβας δεν ήταν απλα ένας "υπερσυντηρητικός εθνικιστής" αλλά ένας αντικομμουνιστής δολοφόνος

Το Σάββατο 25 Μάη έγινε στη Λευκωσία ημερίδα με θέμα τις δολοφονίες των αριστερών απο τον Γρίβα και την ΕΟΚΑ. Την ημερίδα οργάνωσε ο σύνδεσμος των συγγενών των δολοφονηθέντων αριστερών.

Μέσα στα πλαίσια της ημερίδας έγιναν τρείς εισηγήσεις για το πολιτικό πλαίσιο μέσα στο οποίο έγιναν οι δολοφονίες, για τα ίδια τα γεγονότα της εποχής αλλά και για το νομικό πλαίσιο που καθορίζει αυτά τα εγκλήματα.

Ηταν μια πολύ ενδιαφέρουσα εκδήλωση που ήλθε στην κατάλληλη στιγμή αφού έγινε τις ίδιες περίπου μέρες που ξέσπασε ο σάλος απο τις αντιδράσεις των συνδέσμων αγωνιστών για το βιβλίο της ιστορίας της τρίτης Λυκείου.

Οι συντάκτες του βιβλίου -μια ομάδα δέκα πανεπιστημιακών- τόλμησαν να κατηγορήσουν την ΕΟΚΑ για "υπερσυντηρητισμό". "*Την εποχή που ο Τρίτος Κόσμος συγκλονιζόταν από ριζοσπαστικά αντιαποικιακά κινήματα, που έδιναν προτεραιότητα όχι μόνο στην εθνική απελευθέρωση αλλά και στην κοινωνική πρόοδο*", έγραφε το βιβλίο, "*στην Κύπρο η ΕΟΚΑ του Στρατηγού Γρίβα πρόβαλε έναν κοινωνικά υπερσυντηρητικό εθνικισμό*".

Ο Ουράνιος Ιωαννίδης, Υπουργός Παιδείας της κυβέρνησης του "Συναγερμού" που "φιλοξενεί" στους κόλπους της όλα τα ακροδεξιά φαντάσματα του παρελθόντος έστειλε αμέσως επιστολή διαμαρτυρίας στον έλληνα ομόλογο του. Λίγες μέρες αργότερα το βιβλίο αποσύρθηκε για διόρθωση!

Η απόσυρση προκάλεσε, δικαιολογημένα, την αντίδραση πολλών ιστορικών και ακαδημαϊκών στην Ελλάδα που έτρεξαν να θυμίσουν το βρόμικο παρελθόν του Γρίβα, τον αντικομμουνισμό της ΕΟΚΑ και τις άγριες δολοφονίες αγωνιστών της Αριστεράς. Στο "Βήμα" ο καθηγητής Αντώνης Λιάκος θύμησε την υπόθεση του Σάββα Μενοίκου, εργάτη και συνδικαλιστή, που δολοφονήκε άγρια από ένοπλους μασκοφόρους της ΕΟΚΑ στο χωριό Λευκόνοικο τον Μάη του 1958 όταν με εντολές του γνωστού τομεάρχη της ΕΟΚΑ Παπαφώτη τον έδεσαν σε ένα δέντρο και τον λιθοβόλησαν μέχρι να πεθάνει.

Τέτοιες περιγραφές έγιναν πολλές στην ημερίδα που οργανώθηκε απο τον σύνδεσμο των συγγενών των δολοφονηθέντων αριστερών. Η πραγματικότητα όμως είναι πολύ πιο άγρια απ' οποιαδήποτε αναφορά ή περιγραφή μπορεί να γίνει σήμερα και φυσικά η συγκεκριμένη παράγραφος στο βιβλίο της ιστορίας δεν δίνει παρά μόνο μια απειροελάχιστη αίσθηση για το τι γίνονταν εκείνη την εποχή.

Αντικομμουνισμός

Αυτό που απασχολούσε την ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη εκείνη την εποχή δεν ήταν η ανεξαρτησία της Κύπρου αλλά το τι θα γινόταν μετά την αποχώρηση των Αγγλων. Με άλλα λόγια πώς θα κατάφερνε να αποκτήσει αυτή τον έλεγχο πάνω στο νησί. Αυτό σήμαινε το άνοιγμα δυο μετώπων ταυτόχρονα: από τη μια ενάντια στο εργατικό κίνημα και την αριστερά και από την άλλη ενάντια στους τουρκοκύπριους που διεκδικούσαν και αυτοί το δικό τους μερίδιο στην εξουσία. Η επιλογή του Γρίβα στην ηγεσία της ΕΟΚΑ εξυπηρετούσε ακριβώς αυτούς τους στόχους.

Οι ηγέτες της Εκκλησίας και της Εθναρχίας -που τώρα διεκδικούν την δόξα του εθνικοαπαλευθερωτικού αγώνα- συνεργάζονταν, μέχρι και την τελευταία στιγμή στενά με τους αποικιοκράτες. Στο μεγάλο απεργιακό κύμα του 1948, ο Αρχιεπίσκοπος καλούσε τους εργάτες να επιστρέψουν στις δουλιές τους. Η εφημερίδα της Εθναρχίας κατακεραύνωνε τους απεργούς και οι λακέδες της ΣΕΚ, της δεξιάς εργατικής ομοσπονδίας που ιδρύθηκε εκείνη την εποχή όργωναν τα χωριά για να βρούν απεργοσπάστες.

Η άρχουσα τάξη έτρεμε -και όχι άδικα. Στις δημοτικές εκλογές του 1950 το ΑΚΕΛ κέρδισε τους 5 από τους 6 δήμους του νησιού! "*Οι Κομμουνιστές πρέπει να κτυπηθούν, να ταπεινωθούν, ώστε να μη δύνανται να προβληθούν ούτε επί του πολιτικού, ούτε επί του αγωνιστικού πεδίου*" έγραφε ο Γρίβας στον Μακάριο. Και βάλθηκε να το κάνει πράξη.

Από τον Γενάρη μέχρι τον Μάη του 1958 η ΕΟΚΑ δολοφόνησε 19 στελέχη της Αριστεράς, τραυμάτησε και ξυλοφόρτωσε εκατοντάδες άλλα. Σήμερα προσπαθούν να ζωγραφίσουν μια εικόνα ενός αντάρτικου κινήματος που είχε την στήριξη του κόσμου, που το υποδέχονταν παντού με ενθουσιασμό -λίγο-πολύ όπως υποδέχονταν στην Ελλάδα τους αντάρτες του ΕΛΑΣ. Αλλά αυτή η εικόνα δεν έχει καμιά σχέση με την πραγματικότητα. Ο κόσμος φοβόταν όταν ερχόταν η ΕΟΚΑ στο χωριό του ή τη γειτονιά του.

Απο τις μεγάλες διαδηλώσεις ενάντια στις δολοφονίες των αριστερών απο το Γρίβα το '58

Η προσπάθεια των εθνικιστών να προσαρμόσουν την πραγματικότητα στην δική τους εκδοχή της ιστορίας δεν πρέπει να μείνει χωρίς απάντηση. Η ημερίδα που οργάνωσαν οι συγγενείς των δολοφονηθέντων αριστερών ήταν μια καλή ενέργεια προς αυτή την κατεύθυνση. Δεν πρέπει όμως να μείνουν μόνοι. Το ΑΚΕΛ πρέπει να πάρει την πρωτοβουλία και να οργανώσει και άλλες τέτοιες εκδηλώσεις αλλά και κινητοποιήσεις. Αυτό θα ήταν η μεγαλήτερη βοήθεια όχι μόνο για να αποκατασταθεί η μνήμη των δολοφονημένων αριστερών αλλα και να στηριχτούν οι συγραφείς του βιβλίου της ιστορίας που φαίνεται να επιμένουν στην άποψη τους και να μήν δέχονται να αποσυρθεί η συγκεκριμένη παράγραφος.

Ντίνος Αγιομαμίτης

Οι Βρεττανοί ξανάρχονται με τις κεραίες τους

Οι Βρεττανοί ετοιμάζονται σιωπηλά και με την έγκριση της κυβέρνησης να εγκαταστήσουν τη νέα τους κεραία στο Αρκωτήρι.

Η προσπάθεια τους πέρυσι να εγκαταστήσουν την ίδια κεραία εμποδίστηκε απο τις δυναμικές αντιδράσεις των κατοίκων της περιοχής και άλλων οργανώσεων και ακτιβιστών που οδήγησαν σε συγκρούσεις με την αστυνομία και τον στρατό των Βάσεων.

Η κυβέρνηση τους έδωσε το πράσινο φώς για να εγκαταστήσουν την κεραία παρά το ότι αποτελει μια σοβαρή απειλή. Οχι μόνο για την ειρήνη στην περιοχή και για όσους αντιστέκονται στα σχέδια των αγγλοαμερικανών ιμπεριαλιστών αφού η κεραία είναι μέρος του πυραυλικού συστήματος , «πόλεμος των άστρων» που προσπαθούν να εγκαταστήσουν στο διάστημα αμερικανοί και άγγλοι, αλλα απειλεί και την υγεία των κατοίκων.

Οι άγγλοι είχαν δεχτεί να δράσουν ανάλογα με τα πορίσματα έρευνας που θα έκανε η κυβέρνηση. Η έρευνα της κυβέρνησης φυσικά έδειξε πως η έκθεση του κοινού σε ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία απο τις εκπομπές των αντένων είναι πιο μικρή απο το όριο που καθορίζεται στη Σύσταση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Ομως τα αποτελέσματα της έρευνας αναφέρονται στις θερμικές ιδιότητες των ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων που εκπέμπονται απο τις υφιστάμενες κεραίες, ενώ για τις μη θερμικές ιδιότητες, οι οποίες προκαλούν ζημιά στην ανθρώπινη υγεία δεν υπάρχουν καν όρια απο την Ε.Ε.! Ακόμη έρευνες που έγιναν απο εμπειρογνώμονες για λογαριασμό των κατοίκων δείχνουν τον κίνδυνο που κρύβουν αυτές οι κεραίες για την ανθρώπινη υγεία.

Παρόλ' αυτά η κυβέρνηση έχει δώσει την συγκατάθεση της για να προχωρήσουν με τα έργα τους οι βρεταvoί. Η απάντηση που πρέπει να πάρουν θα πρέπει να είναι η ίδια και καλήτερη απο αυτήν που πήραν την προηγούμενη φορά. Οι κατοικοι της περιοχής, οι περιβαλλοντικές οργανώσεις, οι πολιτικές οργανώσεις και οργανώσεις των εργαζομένων που αντιτίθενται σε αυτή την πρόκληση των Βρεττανών πρέπει να συντονίσουν τη δράση τους και να εμποδίσουν την εγκατάσταση της νέας κεραίας του θανάτου.

Ακόμη είναι η ώρα μάλιστα να μπεί ζήτημα να ξηλώθούν όχι μόνο οι παλιές κεραίες αλλά όλο το σύστημα των βάσεων που έχουν οι Βρετανοί στη Κύπρο. Η χρησιμοποίηση τους κατ' επανάληψη τα τελευταία χρόνια στους πολέμους στο Κόλπο, στα Βαλκάνια και πιο πρόσφατα στο Αφγανιστάν έδειξαν ότι βρίσκονται εδώ για να επιβάλλουν τη θέληση των Αγγλων και Αμερικανών συμμάχων τους ενάντια στους λαούς της περιοχής. Γι αυτό έχουμε κάθε λόγο να ζητήσουμε να ξεκουμπιστούν απο δώ και να παλέψουμε για να το πετύχουμε.

Να σταματήσουμε τις πολιτικές διώξεις

Στις 14 και 26 του Ιούνη γίνονται οι δίκες των τεσσάρων διαδηλωτών, που συνελήφθησαν από την αστυνομία στην εκδήλωση έξω από το σπίτι του Ισραηλινού πρέσβη και κατηγορούνται δήθεν για την πρόκληση επεισοδίων και την διασάλευση της τάξης. Πρόκειται ξεκάθαρα για πολιτικές δίκες.

Κυβέρνηση και αστυνομία θέλουν να εκδικηθούν και να τιμωρήσουν όσους πήραν μέρος στην μεγάλη διαδήλωση έξω από σπίτι του πρέσβη, γιατί κατάφεραν να διαλύσουν τη δεξίωση των σιωνιστών και να αφήσουν εκτεθειμένη την κυβέρνηση για την προστασία και τις διευκολύνσεις πού τους παρέχει.

Το κάλεσμα για την μεγάλη διαδήλωση έγινε από την συντονιστική επιτροπή οργανώσεων που με το σύνθημα «Σιωνιστές φονιάδες! Θα'μαστε κι εμείς εκεί για να μη γιορτάζετε μόνοι!», έβαζε σαν στόχο την ματαίωση τις δεξίωσης των σιωνιστών. Οι 500 και πλέον διαδηλωτές που μαζεύτηκαν στην εκδήλωση κατάφεραν, φτιάχνοντας ανθρώπινες αλυσίδες να αποκλείσουν τις τρεις εισόδους προς το σπίτι του πρέσβη όπου η αστυνομία είχε στήσει συρματοπλέγματα, πίσω από τα οποία βρίσκονταν παρατεταγμένοι αστυνομικοί, άνδρες των ΜΜΑΔ με πλήρη εξάρτηση και πιο πίσω πράκτορες τις Μοσάντ με πολιτικά.

Οσοι από τους καλεσμένους του πρέσβη τόλμησαν να εμφανιστούν, βρίσκονταν αντιμέτωποι με το ανθρώπινο τοίχος των διαδηλωτών που με συνθήματα, φωνές και αποδοκιμασίες τους ανάγκαζαν να αποχωρήσουν. Ολη η εκδήλωση χαρακτηρίζοταν από την μαχητικότητα, την ενότητα και την αποφασιστικότητα μεταξύ των διαδηλωτών να μην περάσει κανείς στο πάρτι των σιωνιστών γιατί στο μυαλό όλων βρίσκονταν οι εικόνες από τις σφαγές στην Παλαιστίνη.

Ο θυμός και η αγανάκτηση μεταξύ των διαδηλωτών έγινε ακόμα πιο μεγάλος όταν οι αστυνομία άρχισε να σπρώχνει και να κτυπά προσπαθώντας να σπάσει το ανθρώπινο τοίχος των διαδηλωτών για να περάσει μέσα κάποιους από τους καλεσμένους. Μπροστά στη σθεναρή αντίσταση και την άρνηση των διαδηλωτών να ανοίξουν την είσοδο όπως επιθυμούσε η αστυνομία, έστειλαν τα ΜΜΔΑ με ασπίδες και ρόπαλα σε μια βίαιη επίθεση ενάντια στους διαδηλωτές, κτυπώντας, τραυματίζοντας και συλλαμβάνοντας κόσμο.

Οι τέσσερις που κατηγορούνται σήμερα, δεν είναι ταραξίες όπως θέλει να τους παρουσιάσει η αστυνομία αλλά αγωνιστές του κινήματος αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη. Τα κόμματα, οι οργανώσεις αλλά και κάθε εργαζόμενος, νεολαίος, μαθητής και φοιτητής πρέπει να καταγγείλει την στάση της κυβέρνησης και της αστυνομίας. Πρέπει να στηρίξουμε και να εκφράσουμε την αλληλεγγύη και τη συμπαράσταση μας στους τέσσερις διαδηλωτές που δικάζονται.

Η Εργατική Δημοκρατία έχει κυκλοφορήσει ψήφισμα καταγγελείας των διώξεων και μαζεύει υπογραφές συμπαράστασης στους διαδηλωτές που δικάζονται. Καλούμε το κάθε ένα που θέλει να αντιδράσει να επικοινωνήσει μαζί μας για να ενώσουμε τις δυνάμεις μας στην προσπάθεια να χτίσουμε ένα κίνημα αλληλεγγύης που να αναγκάσει την κυβέρνηση να σταματήσει τις δίκες και τις πολιτικές διώξεις.

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Συμμετοχή στις Ευρωδιαδηλώσεις και όχι στον Ευρωστρατό

Η συμμετοχή της «Κυπρου» στον ευρωστρατό έχει γίνει το κέντρο της πολιτικής συζήτησης την τελευταία περίοδο. Κυβέρνηση και Συναγερμός καμαρώνουν ότι η «Κυπρος» θα συμπεριληφθεί, έστω και σε επίπεδο βοηθητικό, παροχής υπηρεσιών και διευκολύνσεων, στον Ευρωστρατό ενώ η αντιπολίτευση γκρινιάζει ότι δεν θα έχουμε κανένα αποφασιστικό ρόλο σε αυτό ενώ θα δωθούν σημαντικά ανταλλάγματα στη Τουρκία.

Στη σύνοδο κορυφής της Ε.Ε. στην Σεβίλληθα παρθούν σημαντικές αποφάσεις τόσο για την ένταξη της Κυπριακής Δημοκρατίας όσο και για τον Ευρωστρατό. Γι αυτό και κυβέρνηση και Βουλή έχουν ξεκινήσει μια εκστρατεία προώθησης των ελληνοκυπριακών θέσεων ενώ απο την άλλη προβάλλουν την απειλή για νέο θερμό επεισόδιο εξαιτίας των αντιδράσεων της Τουρκίας.

Γι αυτό ζητούν τη συστράτευση όλων σε αυτή τη προσπάθεια.

Γιατί όμως θα έπρεπε οι ελληνοκύπριοι εργαζόμενοι και νεολαίοι να στηρίξουμε αυτές τις επιδιώξεις του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού; Εχουν να οφεληθούν τίποτα οι απλοί άνθρωποι στην Κύπρο, την Ελλάδα και την Τουρκία απο τη συμμετοχή στον Ευρωστρατό και την Ε.Ε.;

Τί είναι ο ευρωστρατός;

Η Ε.Ε. έχει αποφασίσει την δημιουργία ενός στρατιωτικού σώματος, στα πλαίσια της Κοινής Ευρωπαϊκής Πολιτικής Ασφάλειας και Αμυνας, από τον Δεκέμβρη του 2000. Στην ουσία πρόκειται για μια στρατιωτική δύναμη 60.000 στρατιωτών που θα αποτελεί το "ανεξάρτητο" χέρι των ευρωπαίων καπιταλιστών στις επεμβάσεις τους με το κάλυμα, πάντα, των "ειρηνευτικών" και "ανθρωπιστικών" αποστολών.

Οι κυβερνήσεις της Ε.Ε. θέλουν αναβαθμισμένο ρόλο σε βρόμικες επεμβάσεις όπως αυτή στη Γιουγκοσλαβία το 1999, τον πόλεμο "κατά της τρομοκρατίας" τώρα.

Η Ελληνική Κυβέρνηση είναι ενθουσιώδης υποστηρικτής αυτής της προσπάθειας. Είναι η κυβέρνηση που έχει διαθέσει τα περισσότερα στον "ευρωστρατό" ουσιαστικά ένα ολόκληρο Σώμα Στρατού, 6.500 στρατιώτες, καθώς και 30 υπερσύγχρονα πολεμικά αεροσκάφη, 13 σκάφη του Πολεμικού Ναυτικού και τις αντίστοιχες δαπάνες.

Οι άρχουσες τάξεις της Ε.Ε. θα ήθελαν βέβαια να μην είναι οι "φτωχοί συγγενείς" των ΗΠΑ στο στρατιωτικό τομέα, να έχουν τη δυνατότητα δικιάς τους δράσης όταν το επιβάλλουν τα συμφέροντά τους. Αλλά δυσκολεύονται να το κάνουν. Ο στρατιωτικός προϋπολογισμός των ΗΠΑ είναι μεγαλύτερος από όλους μαζί των χωρών της Ε.Ε. Φέτος για παράδειγμα οι ΗΠΑ θα ξοδέψουν 396 δις δολάρια σε στρατιωτικές δαπάνες. Η Βρετανία 34 δις, η Γαλλία 25,3 δις. Γι' αυτό το λόγο, αποφασίστηκε, μετά από μεγάλα παζάρια με τις ΗΠΑ, ότι ο "ευρωστρατός" θα χρησιμοποιεί την υποδομή του ΝΑΤΟ για τη λειτουργία του.

Η Τουρκία είναι μέλος του ΝΑΤΟ αλλά πολύ δύσκολα θα γίνει μέλος της Ε.Ε. Ζήτησε ανταλλάγματα για να επιτρέπει τη χρήση των στρατιωτικών της υποδομών στις επιχειρήσεις του "ευρωστρατού". Με την πρωτοβουλία της βρετανικής κυβέρνησης, διατυπώθηκε το "κείμενο της Αγκυρας" το οποίο θα συζητηθεί στην Σύνοδο Κορυφής της Ε.Ε. στην Σεβίλη.

Σ' αυτό το κείμενο προβλέπεται ότι πριν από κάθε επιχείρηση του "ευρωστρατού" στην ευρύτερη περιοχή που η Τουρκία έχει "εθνικά συμφέροντα" θα πρέπει να προηγείται διαβούλευση ανάμεσα στην τουρκική κυβέρνηση και την Ε.Ε.

Με αυτό το τρόπο ο ανταγωνισμός ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις της Ελλάδας και της Τουρκίας πήρε μια καινούργια διάσταση.

Ο Ελληνική Κυβέρνηση δηλώνει ότι δεν δέχεται το "κείμενο της Αγκυρας" και μπορεί να φτάσει μέχρι το βέτο στα όργανα της Ε.Ε. Ο Κληρίδης απο δίπλα χειροκροτεί, συμφωνεί και επαυξάνει.

Οι εφημερίδες παρουσιάζουν τις εξελίξεις στο θέμα του "ευρωστρατού" σαν μια ακόμα απειλή γιατί "κατοχυρώνει τις διεκδικήσεις της Αγκυρας σε βάρος της Ελλάδας και της Κύπρου".

Ποιά στάση πρέπει να κρατήσουν εργαζόμενοι και νεολαία απέναντι σε αυτό το θέμα;

Η απάντηση της Αριστεράς πρέπει να είναι σαφής: Οχι στον ευρωστρατό, όχι στις εκκλήσεις για "εθνική ομοψυχία" των Σημίτη - Κληρίδη. Πρέπει να απαιτήσουμε καμιά συμμετοχή στις ιμπεριαλιστικές εξορμήσεις του ΝΑΤΟ και της Ε.Ε., καμιά διευκόλυνση στους ιμπεριαλιστές, να κλείσουν οι βάσεις και οι κατασκοπευτικοί σταθμοί.

Η συμμετοχή στον Ευρωστρατό δεν έχει καμιά σχέση ούτε με δημοκρατία, ούτε με ανθρωπισμό. Οι άρχουσες τάξεις σε Ελλάδα και Κύπρο προσπαθούν να εξασφαλίσουν ότι δεν θα μείνουν έξω απο τις ιμπεριαλιστικές εξορμήσεις σε μια περιοχή με στρατηγική σημασία για τα συμφέροντα της Δύσης: τα ενεργειακά αποθέματα της Κασπίας, τα πετρέλαια της Μ. Ανατολής, τα "στρατηγικά σταυροδρόμια" των Βαλκανίων και της Νοτιοανατολικής Μεσογείου.

Και ανταλλάγματα γι' αυτή τη συμμετοχή: ένα μερίδιο από τα λάφυρα της λεηλασίας των πολυεθνικών, και "στρίμωγμα" του ανταγωνιστή τους στην περιοχή, της τούρκικης και τουρκοκοκυπριακής άρχουσας τάξης.

Κυπριακό

Η ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε., οι διαπραγματεύσεις της ελληνοκυπριακής με την τουρκοκυπριακή ηγεσία και οι ανταγωνισμοί για τον ευρωστρατό είναι συγκοινωνούντα δοχεία στα βρόμικα παζάρια και τον ανταγωνισμό ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις της περιοχής και τις Μεγάλες Δυνάμεις.

Η ένταξη στην Ε.Ε. και στον ευρωστρατό δεν πρόκειται να προσφέρει τίποτα το καλό στους απλούς ανθρώπους. Η προσπάθεια να μας πείσουν ότι η ένταξη θα φέρει την ειρήνη και τη λύση του Κυπριακού είναι ένα χοντροκομένο παραμύθι που σερβίρουν οι κυβερνήσεις και τα κόμματα σε Ελλάδα και Κύπρο.

Αντίθετα η προσπάθεια γι ένταξη της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Ε.Ε. χρησιμοποιείται σαν όπλο εναντίον της άλλης πλευράς για να την εκβιάζει να δεχτεί μια διευθέτηση που να ικανοποιεί τις ελληνοκυπριακές επιδιώξεις. Στην ουσία η προσπάθεια ένταξης οξύνει την αντιπαράθεση και δημιουργεί νέα ένταση στην περιοχή.

Ευρωαπεργίες

Η Αριστερά δεν μπορεί να έχει καμιά σχέση με όσους καλούν για "επιθετική στάση" απέναντι στην Τουρκία, σε σχέση με τον ευρωστρατό, στην ουσία με μια πολιτική που θα οδηγήσει σε νέο πόλεμο. Αλλά δεν πρέπει να τρέφει καμιά αυταπάτη για την "ευρωπαϊκή προοπτική" του Σημίτη και του Κληρίδη. Ο δρόμος για την ειρήνη δεν περνάει από 'κει.

Η Ευρωπαϊκή Ενωση δεν είναι παράγοντας που προωθεί την ειρήνη και την ευημερία των εργαζόμενων. Είναι ένας ιμπεριαλιστικός οργανισμός, ένας συνασπισμός των ευρωπαίων καπιταλιστών και όχι των εργαζόμενων.

Ο Γ. Παπανδρέου μπορεί να βγάζει χαμογελαστός φωτογραφίες με τον Ι. Τζεμ, αλλά αυτό δεν σημαίνει τίποτα όταν τα πράγματα φτάνουν στο "ψητό", όπως για παράδειγμα με τον ευρωστρατό και την ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε. Την ίδια στιγμή που οι κυβερνήσεις και από τις δυο πλευρές του Αιγαίου μιλάνε για ειρήνη, συνεχίζουν την κούρσα των εξοπλισμών.

Ο Σημίτης λέει ότι η προώθηση της "ευρωπαϊκής προοπτικής" της Τουρκίας θα ενισχύσει τη δημοκρατία σε αυτή τη χώρα. Δεκάρα δε δίνουν ούτε ο Σημίτης ούτε οι υπόλοιποι ευρωπαίοι ηγέτες για τα δημοκρατικά δικαιώματα των λαών της Τουρκίας. Το απέδειξαν παραδίδοντας τον Οτσαλάν στους διώκτες του. Το απέδειξαν όταν κράτησαν σιγή ιχθύος για τον αγώνα των πολιτικών κρατουμένων που αργοπεθαίνουν κάνοντας απεργία πείνας.

Στην πραγματικότητα, η υποψηφιότητα της Τουρκίας έχει γίνει ακόμα ένα όπλο στο διπλωματικό πόλεμο της ελληνικής άρχουσας τάξης. Βάζει τους δικούς της όρους για να δώσει τη συγκατάθεσή της.

Η προοπτική για την ειρήνη και την ευημερία των απλών ανθρώπων βρίσκεται στους αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας ενάντια στις επιλογές των καπιταλιστών και των κυβερνήσεων τους. Βρίσκεται στα εκατομμύρια των ισπανών εργατών που θα απεργούν στις 20 του Ιούνη για να υποδεχτούν τα ευρωαφεντικά μαζί με τις εκατοντάδες χιλιάδες των διαδηλωτών που θα συγκεντρωθούν στη Σεβίλλη στις 20 - 22 για να φωνάξουν όχι στον ευρωστρατό και τον πόλεμο, όχι στο ρατσισμό, όχι στο νεοφιλελευθερισμό.

Βρίσκεται στις εκατοντάδες χιλιάδες που θα απεργούν στις 18 του Ιούνη στην Ελλάδα ενάντια σ το νέο ασφαλιστικό πακέτο. Βρίσκεται με τα εκατομμύρια των Ιταλών εργατών που παρέλησαν την Ιταλία πρίν μερικές βδομάδες ενάντια στον Μπερλουσκόνι. Βρίσκεται με τις δεκάδες χιλιάδες αντιπολεμικούς διαδηλώτές που γιουχάησαν τον Μπούς στο Βερολίνο και το Παρίσι. Βρίσκεται με τους Παλαιστίνιους αγωνιστές και το κίνημα αλληλεγγύης στην Ιντιφάτα.

Σ' αυτούς τους αγώνες είναι που πρέπει να έχουμε συμμετοχή και όχι στον ιμπεριαλιστικό ευρωστρατό.

ΠΑΡΤΥ

στην αυλή της Εργατικής Δημοκρατίας

Σάββατο 29 Ιουνη, ώρα 8:30 μμ

με μουσική σνάκς και ποτά

Τιμή 5 λίρες

Βρεθήκαμε μαζί στις αντιπολεμικές διαδηλώσεις, στο κίνημα αλληλεγγύης στην Ιντιφάτα. Ελάτε να γλεντήσουμε μαζί και να τα πούμε με την άνεση μας.

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Η επανάσταση που χαθηκε

του Λέανδρου Μπόλαρη

Η επαναστατική απάντηση για την Αντίσταση στην Ελλάδα

Μόλις κυκλοφόρησε απο τις εκδόσεις Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο

σελίδες 149 - Τιμή 4 λιρες

Μπορείτε να το ζητήσετε απο τους συντρόφους που πουλούν την Εργατική Δημοκρατία ή στο τηλ:22349959 Fax:22349770

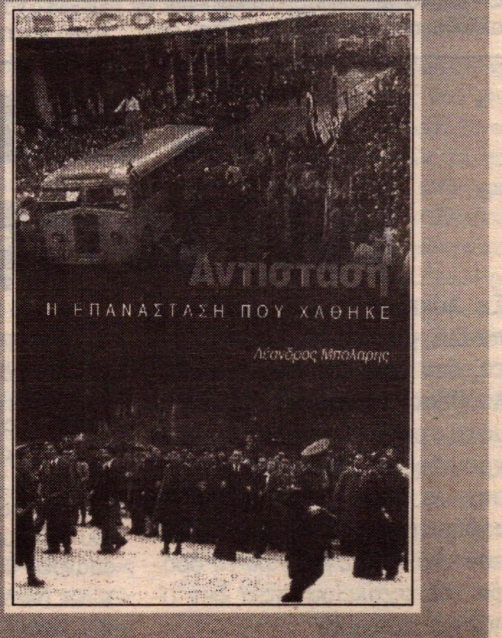

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΑ

σχόλια... ειδήσεις... γράμματα... σχόλια... ειδήσεις... γράμματα...

Αντί να λύσουν τα προβλήματα, κυνηγούν όσους μιλούν γι αυτά

Πειθαρχική έρευνα ενάντια στο γιατρό Μηνά, διευθηντή της καρδιολογικής κλινικής του Νοσοκομείου Λεμεσού, διάταξε ο υπουργός υγείας γιατί σε δηλώσεις του κατάγγειλε τις μεγάλες ελλείψεις που υπάρχουν στα νοσοκομεία και ιδιαίτερα στο καρδιοχειρουργικό τμήμα με αποτέλεσμα πολλές φόρες κόσμος να χάνει την ζωή του.

Αρχικά μάλιστα ο υπουργός προσπάθησε να δώσει την εικόνα ότι είναι πολιτικά τα κίνητρα, του γιατρού Μηνά και τα λέγει όλα αυτά γιατί είναι ο προσωπικός γιατρός του Χριστόφια. Βέβαια αρκετά γρήγορα αναγκάστηκε να απολογηθεί και να αποσύρει αυτές τις δηλώσεις, επιμένει όμως να τιμωρήσει το γιατρό γιατί τόλμησε να μιλήσει δημόσια για τις ελλείψεις στα νοσοκομεία.

Ο υπουργός υγείας που από ότι φαίνετε και από όσα ο ίδιος δηλώνει η ειδικότητα του και το ταλέντο είναι πιο πολύ στα αθλητικά θέματα παρά στα ιατρικά και ο ίδιος ίσως να επιθυμούσε να διοικεί κάποιο αθλητικό σωματείο παρά το υπουργείο υγείας, με την ενέργεια του αυτή θέλει να θάψει τα προβλήματα που υπάρχουν στα δημόσια νοσοκομεία και μαζί τους όποιον έχει το «θράσος» να μιλά γι' αυτά.

Οποιος από εμάς είχε την εμπειρία είτε για το ίδιο ή για κάποιο δικό προσωπο, του να επισκεφτεί τα κρατικά νοσοκομεία ξέρει από πρώτο χέρι ότι ο γιατρός ο Μηνά έχει δίκαιο όταν καταγγέλλει ότι εξαιτίας των ελλείψεων άνθρωποι χάνουν τις ζωές τους. Η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων που ακολουθεί η κυβέρνηση, έχει στη κυριολεξία αφήσεις τα κρατικά νοσοκομεία να ρημάξουν ανοίγοντας έτσι τις ευκαιρίες στους ιδιώτες μεγαλογιατρούς και σπρώχνοντας το κόσμο να ψάξει σε αυτούς για την θεραπεία του. Η επιβολή των νέων νοσηλίων στα κρατικά νοσοκομεία, που σήμερα ακόμα και η βουλή έρχεται να παραδεχτεί ότι λάθος υπολογίστηκαν, έχει κάνει το κόστος περίθαλψης στα νοσοκομεία δυσβάστακτο ιδιαίτερα για τα χαμηλά οικονομικά στρώματα.

Εχει λοιπόν δίκαιο ο γιατρός ο Μηνά και χρειάζεται να του εκφράσουμε την συμπάθεια και την συμπαράσταση μας. Οσο για τον υπουργό αφού και ο ίδιος σε κάποιες δηλώσεις του λέγει ότι κουράστηκε και θέλει να πάει σπίτι του, καιρός είναι να τον στείλουμε εμείς να ξεκουραστεί για να βρούμε και μείς την υγεία μας και ίσως τότε βρει και ο ίδιος χρόνο να ασχοληθεί με τα ιδιαίτερα του ταλέντα.

Π.Μ.

Βοήθα τον πλησίον σου αν δεν είναι ξένος!

Σε φυλάκιση 45 ημερών με τριετή αναστολή και σε χίλιες λίρες πρόστιμο καταδικάστηκε από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας ο οικοδόμος Θεόδωρος Θεοδώρου, 42 χρόνων, ο οποίος παραδέχθηκε ότι εργοδότησε παράνομα αλλοδαπό αραβικής καταγωγής.

Ο δικαστής της υπόθεσης υιοθέτησε την άποψη ότι ο Θεοδώρου διέπραξε το «αδίκημα» από αισθήματα αλληλεγγύης προς έναν συνάνθρωπο του. Ο δικαστής έκρινε ότι ο Θεοδώρου διέπραξε το «αδίκημα» όχι προς όφελος του ιδίου αλλά για να βοηθήσει τον συνάνθρωπο του να εξασφαλίσει τροφή για το νεογέννητο παιδί του.

Είναι αισχρό να καταδικάζεται κάποιος που το μόνο του αδίκημα ήταν να βοηθήσει έναν συνάνθρωπο του σε ώρα ανάγκης

Όταν πρόκειται για εισφορές στους διάφορους εράνους, η κυβέρνηση είναι η πρώτη που θα προτρέψει τον κόσμο να προσφέρει απλόχερα. Οταν εξυπηρετείται η πολιτική της, να μεταφέρει τα βάρη του κράτους προνοίας στους εργαζόμενους, είναι η πρώτη που υποστηρίζει τέτοιους θεσμούς. Επειδή το να βοηθάς «παράνομους» αλλοδαπούς δεν συνάδει με την ρατσιστική πολιτική της κυβέρνησης, άτομα που τολμούν να βοηθούν ξένους εργάτες που βρίσκονται σε ανάγκη, διώκονται ποινικά.

Από μικρά παιδιά μας λένε ότι πρέπει να αγαπάμε τον πλησίον μας και να προσφέρουμε σε συνανθρώπους μας που έχουν ανάγκη, ο έχων δυο χιτώνες να δίνει τον έναν, και όλα τα λοιπά χριστιανικά που μας πασάρουν από τα κανάλια και στα σχολεία. Όμως εάν ο συνάνθρωπος σου τυχαίνει να είναι αλλοδαπός θα πρέπει πρώτα να του ζητήσεις τα χαρτιά του και να ενημερώσεις την αστυνομία, πριν προσφέρεις το χέρι βοηθείας. Αλλιώς κινδυνεύεις να τιμωρηθείς χριστιανικά.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Αν είσαι ανάπηρος μάθε μόνος σου γράμματα

Σε λύκειο στην Λεμεσό δυο παιδιά, με σωματικές αναπηρίες, δεν μπόρεσαν να παρακολουθήσουν κανονικά τα μαθήματα τους τις τελευταίες δυο χρονιές! Τα παιδιά δεν μπόρεσαν να παρακολουθήσουν τα μαθήματα του Ενιαίου Λυκείου που γίνονται στον πρώτο όροφο του σχολείου γιατί δεν υπάρχει ασανσέρ.

Παρά το ότι οι Τεχνικές Υπηρεσίες του Υπουργείου Παιδείας σχεδιάζουν για δυο χρόνια τώρα κατασκευή ασανσέρ για τα δυο παιδιά, εντούτοις το Υπουργείο δεν έχει προχωρήσει στην κατασκευή του! Το Υπουργείο, μετά τις διαμαρτυρίες που έγιναν κατά τον πρώτο χρόνο φοίτησης του στο λύκειο, υποσχέθηκε ότι το ασανσέρ θα ήταν έτοιμο μέχρι το τέλος του Μάη του περασμένου χρόνου. Παρόλ' αυτά τίποτα δεν έγινε

Εξαιτίας της αδιαφορίας τους τα παιδιά αυτά έχουν χάσει τα μαθήματα που γίνονται στον πρώτο όροφο του σχολείου, τα δυο τελευταία χρόνια! Είναι απαράδεκτο να χωρίζουν τους μαθητές σε κατηγορίες και να στερούν την μόρφωση σε παιδιά, μόνο και μόνο επειδή είναι ανάπηρα. Το Υπουργείο και η κυβέρνηση είναι υπόχρεοι να παρέχουν κάθε δυνατή βοήθεια σε αυτά τα παιδιά και όχι να τα καταδικάζουν.

ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ ΦΡΟΥΡΙΟ Η ΕΥΡΩΠΗ

Σε απόρθητο φρούριο για τους μετανάστες, θέλουν να μετατρέψουν τα σύνορα της Ευρωπαϊκής Ενωσης, οι Ευρωπαίοι ηγέτες. Οι πρωθυπουργοί της Βρετανίας και της Ισπανίας, Μπλερ και Αθνάρ, έχουν ήδη συμφωνήσει το ζήτημα της μετανάστευσης να βρίσκεται στην κορυφή της ατζέντας στη Σύνοδο Κορυφής της Σεβίλλης. Από κοντά ακολουθεί και ο Μπερλουσκόνι.

Οι υπουργοί Δημόσιας Τάξης συναντήθηκαν ήδη στη Ρώμη και έδωσαν μια γεύση από τα βάρβαρα μέτρα που θέλει να πάρει η "πολιτισμένη" Ευρώπη απέναντι στους μετανάστες. Περισσότεροι έλεγχοι, ευρωπαϊκή μεθοριακή φρουρά που θα αναλάβει τον έλεγχο των συνόρων, οικονομικές κυρώσεις στις χώρες που δεν εμποδίζουν τον πληθυσμό τους να μεταναστεύσει, ανάπτυξη δορυφορικών συστημάτων παρακολούθησης, επαναφορά των δακτυλικών αποτυπωμάτων σε ταυτότητες και διαβατήρια.

Ολοι οι ευρωπαίοι ηγέτες, όχι μόνο ο δεξιός άξονας Μπλερ - Αθνάρ - Μπερλουσκόνι, χρησιμοποιούν σαν επιχείρημα την άνοδο της ακροδεξιάς και των φασιστών στην Ευρώπη. "Το ζήτημα της μετανάστευσης απασχολεί τον κόσμο, γι' αυτό ψηφίζει τους ακροδεξιούς", είναι το μοτίβο "προοδευτικών" και συντηρητικών ευρωπαίων ηγετών. "Γι' αυτό πρέπει να δώσουμε και μεις απάντηση σ' αυτό το ζήτημα", συνεχίζουν. Είναι αθεράπευτοι υποκριτές. Εδώ και δεκαετίες ήταν οι ίδιες οι κυβερνήσεις της Ευρώπης που έδειχναν τους μετανάστες σαν υπεύθυνους για την ανεργία, την εγκληματικότητα και ένα σωρό άλλα προβλήματα που βασανίζουν την Ευρώπη. Μέσα σ' αυτό το κλίμα μπόρεσαν να αναπτυχθούν οι φασιστικές συμμορίες. Τώρα οι ευρωπαίοι ηγέτες επανέρχονται και πλειοδοτούν σε ρατσισμό. Μια τέτοια τακτική όχι μόνο δεν σταματάει τη φασιστική απειλή αλλά τη νομιμοποιεί και την ενισχύει.

Είναι ρατσιστικές οι επιλογές που προτείνουν οι ηγέτες της ΕΕ. Οσο πιο φτωχή είναι μια χώρα τόσο πιο πολύ ανάγκη έχει ο πληθυσμός της να μεταναστεύσει. Οσο πιο χτυπημένη είναι από πολέμους και καταστροφές, τόσο περισσότερος κόσμος γίνεται πρόσφυγας. Η Ευρωπαϊκή Ενωση τώρα προτείνει να επιβάλονται πρόστιμα στις χώρες που δεν ελέγχουν τη μετανάστευση. Ρίχνουν το φταίξιμο σ' αυτές τις φτωχές χώρες και θέλουν να τις κάνουν ακόμα φτωχότερες. Οι ευρωπαίοι τραπεζίτες συνεχίζουν να ρουφάνε τους τόκους και να ξεζουμίζουν αυτές τις χώρες ενώ οι βόμβες του Μπους και του Μπλερ σημαδεύουν ολόκληρους πληθυσμούς που δε θα μπορούν πλέον να γλιτώσουν με κανένα τρόπο.

Στα σύνορα με την Ευρωπαϊκή Ενωση θα τους περιμένει η Ευρωπαϊκη Συνοριακή Αστυνομία, ή μέχρι να ιδρυθεί αυτό το σώμα, κάποια άλλη μεθοριακή φρουρά. Το πώς θα λειτουργεί αυτό το σώμα, μάς το έχει δείξει η δράση των εθνικών συνοριοφυλακών μέχρι σήμερα. Βουλιάζουν τα σαπιοκάραβα με τα οποία έρχονται οι μετανάστες, πυροβολούν στο ψαχνό αυτούς που προσπαθούν να περάσουν τα χερσαία σύνορα. Η Ευρωπαϊκή Συνοριακή Αστυνομία θα οργανώσει αυτό το έγκλημα σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Το όνομα αυτής της αστυνομίας θα είναι "Οδυσσέας" και αυτό δεν είναι καθόλου τυχαίο. Η Ελλάδα διεκδικεί το αρχηγείο όλου αυτού του μηχανισμού.

Ο Κληρίδης συνένοχος

Στις προσπάθειες των Ευρωπαίων ηγετών, η κυβέρνηση του Κληρίδη απαντά παρών. Είδη ο Κόσης είχε συνάντηση με το Ιταλό ομόλογο του σε μια προσπάθεια να συντονίσουν καλύτερα την δράση τους για το έλεγχο των μεταναστών από την Συρία και το Λίβανο. Ο Κόσης υποσχέθηκε ότι η αστυνομία είναι πρόθυμη να παίξει το ρόλο του «χωροφύλακα» για την Ευρωπαϊκή Ενωση. Για αυτό η κυβέρνηση προχωρά στην αγορά του αναγκαίου εξοπλισμού (ραντάρ, καταδιωκτικά σκάφη κ.τ.λ) και στην ενίσχυση της αστυνομίας, ξοδεύοντας δεκάδες εκατομμύρια ώστε να μπορεί να ανταποκριθεί σε αυτό το καθήκον. Φιλοδοξεί ότι όσο πιο καλά παίξει το ρόλο του μαντρόσκυλου, όσο πιο καλά κάνει τις βρομοδουλειές για τους Ευρωπαίους ηγέτες, τόσο πιο πολλά οικονομικά και πολιτικά ανταλλάγματα θα πάρει.

Ακόμη περισσότερο στο κάλεσμα των Ευρωπαίων ηγετών ανταποκρίνεται με την επιβολή πιο αυστηρών νόμων και ποινών όχι μόνο στους μετανάστες αλλά και σε όσους τυχόν θεωρηθούν ότι δίνουν βοήθεια ή προστασία σε μετανάστες. Είδη αρκετός κόσμος τραβιέται στα δικαστήρια και καταδικάζεται με βαριά προστίματα μέχρι και φυλάκιση γιατί κρίθηκε ότι βοήθησε μετανάστες.

Αυτή την πολιτική πρέπει να την σταματήσουμε. Χρειάζεται να πούμε ένα μεγάλο όχι στην βαρβαρότητα και το χαφιεδισμό που μας ετοιμάζουν οι Ευρωπαίοι ηγέτες. Ο πόλεμος που έχουν αρχίσει είναι ένας πόλεμος των πλουσίων ενάντια στους φτωχούς. Σε αυτό το πόλεμο οι μετανάστες είναι με την δική μας μεριά, είναι οι δικοί μας σύμμαχοι.

Γράφει ο Πέτρος Μιχαήλ

ΔΙΕΘΝΗ

ΙΝΔΙΑ – ΠΑΚΙΣΤΑΝ

Απειλή ενός άδικου πόλεμου υποπροϊόν της εκστρατείας του Μπους

Στην κόψη του ξυραφιού βρίσκεται η κατάσταση στο Κασμίρ. Είναι ίσως το μόνο πράγμα στο οποίο συμφωνούν ο στρατιωτικός δικτάτορας του Πακιστάν, Μουσάραφ και ο Ινδός πρωθυπουργός Βατζπαγί. Και είναι όντως αλήθεια. Ενα εκατομμύριο στρατιώτες έχουν συγκεντρωθεί στα σύνορα που χωρίζουν το ινδικό και το πακιστανικό τμήμα του Κασμίρ. Σχεδόν 30.000 άνθρωποι στην περιοχή έχουν αναγκαστεί να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους και να αναζητήσουν καταφύγιο σε πιο ασφαλές περιοχές του Κασμίρ. Κάθε μέρα πέφτουν νεκροί είτε από ανταλλαγή πυρών ανάμεσα στα στρατεύματα, είτε σε μάχες ανάμεσα σε ισλαμιστές αντάρτες και τις ινδικές δυνάμεις ασφαλείας. Την ίδια στιγμή, το Πακιστάν εντείνει τις πυραυλικές δοκιμές του και οι Ινδοί αξιωματούχοι δηλώνουν "θα απαντήσουμε". Οι δύο χώρες έχουν στην κατοχή τους πυρηνικά.

Και οι δύο χώρες διεκδικούν την κατοχή του Κασμίρ με τα 12 εκατομμύρια κατοίκους. Η διαμάχη συνεχίζεται από τότε που αποχώρησαν οι Βρετανοί, το 1947. Η ινδική πλευρά θέλει το Κασμίρ, που στην πλειοψηφία του κατοικείται από μουσουλμάνους, για να επιβεβαιώνει ότι η Ινδία είναι ένα κοσμικό κράτος στο οποίο ζουν άνθρωποι με διαφορετικές θρησκείες. Το Πακιστάν από την άλλη θεωρεί το Κασμίρ περιοχή που του ανήκει δικαιωματικά λόγω της θρησκευτικής πίστης του πληθυσμού του.

Το Κασμίρ όμως έχει και στρατηγική σημασία. Δε συνορεύει μόνο με το Πακιστάν και την Ινδία, αλλά και με την Κίνα, το Αφγανιστάν και το Ταtζικιστάν.

Δημοψήφισμα

Ο πρώτος πόλεμος ανάμεσα στις δύο χώρες για την κατοχή του Κασμίρ έγινε το 1947. Το 1948 ο ΟΗΕ έβγαλε απόφαση να γίνει δημοψήφισμα αλλά ούτε η Ινδία ούτε το Πακιστάν θέλουν να συμβεί κάτι τέτοιο γι' αυτό δεν έγινε μέχρι σήμερα. Αλλοι δύο μεγάλοι πόλεμοι έγιναν από τότε ανάμεσα στις δύο χώρες. Το Κασμίρ έφτασε να μοιραστεί στα δύο. Στο ινδικό κομμάτι βρίσκονται 9 εκατομμύρια άνθρωποι ενώ στο πακιστανικό 3 εκατομμύρια.

Και χωρίς πόλεμο, όμως οι νεκροί ανέρχονται σε χιλιάδες. 70.000 έχουν σκοτωθεί από το 1990. Τουλάχιστον 60.000 έπεσαν νεκροί από τις ινδικές δυνάμεις ασφαλείας. Για να χτυπήσουν το αυτονομιστικό κίνημα οι ειδικές δυνάμεις της Ινδίας χρησιμοποιούν κάθε είδους βία, ακόμη και βιασμούς και βασανιστήρια. Η Διεθνής Αμνηστία αναφέρει πως: "*η βαρβαρότητα των βασανιστηρίων στο Κασμίρ ξεπερνάει κάθε φαντασία. Εχει αφήσει ανθρώπους ακρωτηριασμένους και ανάπηρους. Η ένταση των βασανιστηρίων που ασκούν οι ινδικές δυνάμεις ασφαλείας είναι η κύρια αιτία για τον τρομακτικό αριθμό φυλακισμένων που βρίσκονται νεκροί*".

Από την άλλη μεριά το Πακιστάν εκμεταλλεύεται όλη αυτή την τραγωδία του λαού του Κασμίρ για το δικό του όφελος. Υποστηρίζει τις αυτονομιστικές οργανώσεις γύρω από το Απελευθερωτικό Μέτωπο του Τζάμου και Κασμίρ. Χρηματοδοτεί, εξοπλίζει και εκπαιδεύει ισλαμιστικές οργανώσεις όπως η Λασκάρ-ε-Ταγιέμπα για να διαστρεβλώσει και να επηρρεάσει τα γνήσια αιτήματα του λαού του Κασμίρ για ανεξαρτησία.

Η πολεμική εκστρατεία του Μπους έχει αποθρασύνει και τις δύο πλευρές. Το Πακιστάν αναβαθμίστηκε στην περιοχή λόγω της στήριξης στην επέμβαση στο Αφγανιστάν. Η Ινδία βρήκε άλλη μία δικαιολογία ονομάζοντας τις σφαγές που διεξάγει "πόλεμο κατά της τρομοκρατίας".

Οι συγκρούσεις δεν έχουν φέρει κανένα βήμα προς την ανεξαρτησία για το Κασμίρ. Το Πακιστάν θέλει να χτίσει ένα κίνημα που θα διασφαλίσει ότι το Κασμίρ θα περάσει στο δικά του χέρια και όχι ότι θα γίνει ανεξάρτητο. Γι' αυτό ενισχύει τις θρησκευτικές διαμάχες μέσα στο ίδιο το Κασμίρ, στηρίζοντας την επιρροή των ισλαμιστών.

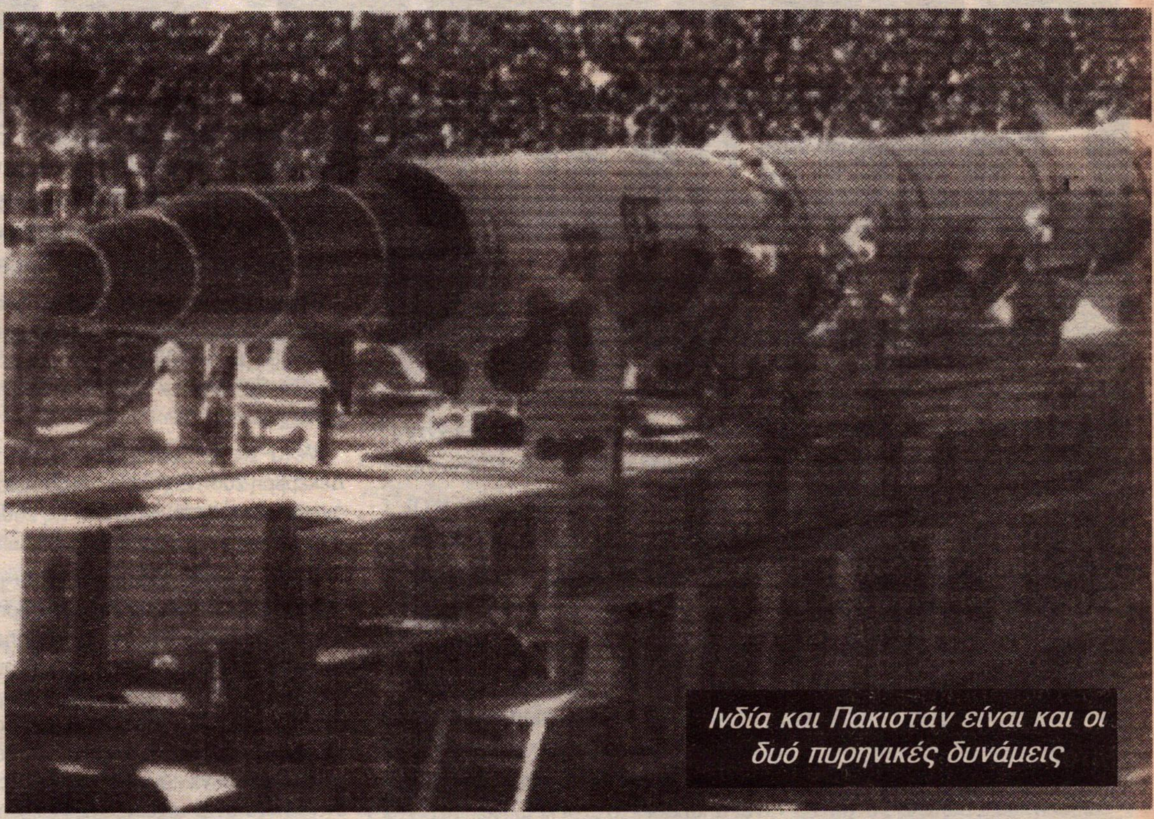

Ινδία και Πακιστάν είναι και οι δυό πυρηνικές δυνάμεις

Μόνο αν το Κασμίρ απελευθερωθεί από την επιρροή τόσο της Ινδίας όσο και του Πακιστάν, υπάρχει περίπτωση να εκπληρωθεί οποιαδήποτε θέληση του λαού του για αλλαγή. Η αυτοδιάθεση του Κασμίρ είναι το κλειδί για την ειρήνη και τη σταθερότητα σε ολόκληρη την περιοχή. Θα δυσκολέψει την κυριαρχία και τα σχέδια της άρχουσας τάξης τόσο στην Ινδία όσο και στο Πακιστάν.

Μπους - ανεπιθύμητος

Με μαζικές διαδηλώσεις υποδέχτηκαν τον πρόεδρο των ΗΠΑ Τζορτζ Μπους στην περιοδεία του στην Ευρώπη. Πάνω από 100.000 άνθρωποι διαδήλωσαν στο Βερολίνο, την πρωτεύουσα της Γερμανίας. Την επόμενη μέρα έκαναν πορεία 50.000 άνθρωποι.

Αντιπολεμικές οργανώσεις, σοσιαλιστές, οικολόγοι, αντικαπιταλιστές και πολλοί άλλοι συμμετείχαν στις διαδηλώσεις ενάντια στον Μπους. Στις διαδηλώσεις ενάντια στον Μπους, συμμετείχαν ακόμη αντιπροσωπείες συνδικαλιστών -ανάμεσά τους αντιπρόσωποι της IG-Metal του συνδικάτου των εργαζόμενων στη βαριά βιομηχανία που πρόσφατα έκαναν επιτυχημένες απεργίες για αυξήσεις.

"Αρωμα από Γένοβα;" ήταν ένας τίτλος που χρησιμοποίησαν κάποιες από τις γερμανικές εφημερίδες για να χαρακτηρίσουν τις διαδηλώσεις. Η αναφορά ήταν στις τεράστιες διαδηλώσεις που έγιναν ενάντια στους G-8 στη Γένοβα το περασμένο καλοκαίρι.

Η αστυνομία προσπάθησε να απαγορεύσει την πώληση του Linksruck (Αριστερή Στροφή) στις διαδηλώσεις. Είναι η αδελφή εφημερίδα της Εργατικής Αλληλεγγύης στη Γερμανία και είχε στο πρωτοσέλιδό της τον τίτλο: "Ανεπιθύμητος: Τζορτζ Μπους - Ο μεγαλύτερος τρομοκράτης του κόσμου".

Παρά τις προσπάθειες τις αστυνομίας να σταματήσει αυτό το μήνυμα, η εφημερίδα πούλησε πάνω από 1.700 αντίτυπα στην πρώτη διαδήλωση. Ο Τζωρτζ Μπους αντιμετώπισε διαδηλώσεις κι όταν ταξίδεψε από τη Γερμανία στη Γαλλία με 10.000 να διαδηλώνουν στο Παρίσι.

Ο Μπους δεν επισκέφτηκε τη Βρετανία σ' αυτή του την περιοδεία. Ισως ο φίλος του ο Τόνι Μπλερ να τον είχε προειδοποιήσει ότι εκεί θα αντιμετώπιζε ακόμη μεγαλύτερες διαδηλώσεις. Σίγουρα η κλίμακα της αντίθεσης σε διεθνές επίπεδο στην πολεμική εκστρατεία των ΗΠΑ ανησυχεί ακόμα και αυτούς που βρίσκονται στην κορυφή του καθεστώτος του Μπους.

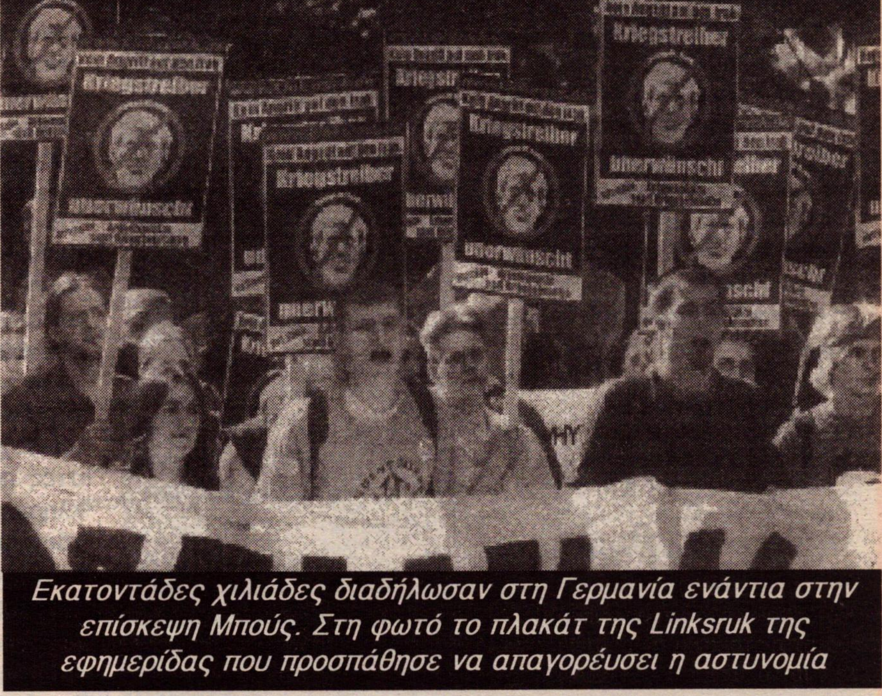

Εκατοντάδες χιλιάδες διαδήλωσαν στη Γερμανία ενάντια στην επίσκεψη Μπούς. Στη φωτό το πλακάτ της Linksruk της εφημερίδας που προσπάθησε να απαγορεύσει η αστυνομία

Ρεπορτάζ την περασμένη εβδομάδα ανέφεραν ότι στρατηγοί των ΗΠΑ συμβουλεύουν ότι η στρατιωτική δύναμη των ΗΠΑ είναι υπερβολικά διεσπαρμένη σε ολόκληρο τον κόσμο αυτή τη στιγμή ώστε στο άμεσο μέλλον να μπορέσει να ξεκινήσει μια μεγάλης κλίμακας επέμβαση στο Ιράκ.

Ανεξάρτητα απο το πόσο έγκυρα είναι αυτά τα ρεπορτάζ, γεγονός είναι πως οι ΗΠΑ αντιμετωπίζουν προβλήματα στην προσπάθειά τους να ενισχύσουν τον έλεγχό τους πάνω στον κόσμο. Εχουν ακόμη ατελείωτες δουλειές στο Αφγανιστάν. Η παλαιστινιακή αντίσταση στον πόλεμο που διεξάγει πάνω τους το Ισραήλ -πιστός σύμμαχος του Μπους- γεμίζει με οργή ολόκληρο τον αραβικό κόσμο και ακόμα παραπέρα. Αυτό κάνει ακόμη πιο δύσκολο να καταφέρει ο Μπους να πείσει κι άλλα καθεστώτα της περιοχής να στηρίξουν τα σχέδιά του για επίθεση στο Ιράκ.

Ενώ η πρόσφατη προσπάθεια ανατροπής, με τη στήριξη των ΗΠΑ, της εκλεγμένης κυβέρνησης της Βενεζουέλα, στη Νότια Αμερική γύρισε μπούμεραγκ. Απέτυχε όταν μια μαζική έκρηξη των φτωχών της Βενεζουέλα ξαναέφερε στη θέση του Ούγκο Τσάβες, ένα πρόσωπο που μισεί υπερβολικά ο Μπους.

Οι δυσκολίες και οι αντιστάσεις που συναντάει ο Μπους δεν σημαίνει ότι αυτός και η συμμορία του έχουν εγκαταλείψει τα σχέδιά τους για να ξεκινήσουν πόλεμο ενάντια στο Ιράκ ή και αλλού. Αλλά αυτές οι δυσκολίες ενθαρρύνουν όλους αυτούς που αντιστέκονται στον πόλεμο, να διπλασιάσουν τις προσπάθειές τους για να χτίσουν το αντιπολεμικό κίνημα.

Το αντικαπιταλισ κίνημα δυναμών

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Τον περασμένο μήνα οι 13 Παλαιστίνιοι που βρίσκονταν έγκλειστοι στο Ναό της Γέννησης στη Βηθλεέμ απελάθηκαν από το Ισραήλ ως επικίνδυνοι τρομοκράτες και σαν τέτοιους τους δέχτηκε η κυπριακή κυβέρνηση. Μεταφέρθηκαν στη Λάρνακα από βρετανικό στρατιωτικό αεροσκάφος της Βασιλικής Αεροπορίας ως «επικίνδυνοι εγκληματίες» και όχι ως «φιλοξενούμενοι».

Για ολόκληρες βδομάδες οι κυβερνήσεις της Ευρωπαϊκής Ενωσης παρέμεναν θεατές μπροστά στις άγριες σφαγές των Παλαιστινίων, χωρίς την παραμικρή προσπάθεια να εμποδίσουν τον χασάπη Σαρόν, αποφάσισαν όμως για την τύχη 13 ανθρώπων που κατέφυγαν στο ναό της Γέννησης προσπαθώντας να υπερασπίσουν την πόλη τους από την εισβολή του ισραηλινού στρατού. Είναι απαράδεκτο έτσι κι αλλιώς ότι οι Ευρωπαϊκές κυβερνήσεις συνεργαστήκανε με το κράτος του Ισραήλ και έκαναν τη χάρη στο Σαρόν και θεώρησαν τους Παλαιστίνιους επικίνδυνους.

Όμως οι Παλαιστίνιοι που βρέθηκαν στο Ναό δεν ήταν εγκληματίες. Γι' αυτό δεν θα έπρεπε να κρατούνται, στην Παλαιστίνη, ή να εξοριστούν σε κάποια ευρωπαϊκή χώρα σε ειδικό καθεστώς κρατούμενου χωρίς να τούς επιτρέπεται να βγουν από τα σύνορα, ούτε και βέβαια να επιστρέψουν στην πατρίδα τους.

Η κυπριακή κυβέρνηση συμπαίκτης στο βρόμικο παιχνίδι της ΕΕ αρνήθηκε να δώσει άσυλο στους 13 Παλαιστίνιους με πρόσχημα ότι η Κύπρος είναι πολύ κοντά στο Ισραήλ και προσφέρθηκε να «φιλοξενήσει» προσωρινά τους 13 Παλαιστίνιους.

Από ολόκληρη την πολιτική ηγεσία στην Κύπρο, συμπεριλαμβανομένων και των οργανώσεων της αριστεράς, θεωρήθηκε σαν διεθνής επιτυχία ο ρόλος που ανάλαβε να παίξει η κυβέρνηση Κληρίδη. Σύμφωνα με τον ΥπΕξ, Γ. Κασουλίδη *«Με τη συμβολή μας σε αυτή τη διπλωματική διαδικασία αναδείχθηκε ο ρόλος της Κύπρου στην περιοχή και οι δυνατότητες επέκτασης της πολιτικής, που μπορεί ν' ασκήσει η Ε. Ένωση στη Μέση Ανατολή»*! Με απλά λόγια η κυβέρνηση Κληρίδη έδωσε για μια ακόμη φορά τη διαβεβαίωση προς τους ιμπεριαλιστές συμμάχους και μελλοντικούς εταίρους της πως μπορούν να στηρίζονται στο κυπριακό κράτος για οποιεσδήποτε βρομοδουλειές χρειαστεί να γίνουν στην περιοχή.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες το Σάββατο 11 Μάη η Εργατική Δημοκρατία προχώρησε στο κάλεσμα εκδήλωσης συμπαράστασης έξω από το ξενοδοχείο «Φλαμίγκο» στη Λάρνακα, όπου βρίσκονταν απομονωμένοι οι 13 Παλαιστίνιοι αγωνιστές. Με κεντρικό σύνθημα «Δώστε άσυλο στους Παλαιστίνιους αγωνιστές» 60 περίπου διαδηλωτές, ανάμεσά τους και Παλαιστίνιοι, απέκλεισαν την είσοδο του ξενοδοχείου με συνθήματα στα ελληνικά και αραβικά απαίτησαν να δούν τους κρατούμενους Παλαιστίνιους που σύμφωνα με τον ΥπΕξ «δεν τελούν υπό σύλληψη». Απαιτήσαμε να δούμε τους παλαιστίνιους αγωνιστές για να τους δώσουμε λουλούδια και να τους καλωσορίσουμε όπως αξίζει σε ήρωες και όχι σαν τρομοκράτες όπως τους χαρακτηρίζει ο Σαρόν. Η αστυνομία όχι μόνο μας το απαγόρευσε αλλά ούτε και στους ίδιους επέτρεψε να βγουν στα μπαλκόνια με τη δικαιολογία ότι «κινδυνεύει η ασφάλειά τους»!

Οι διαδηλωτές συνέχισαν με παλμό να τραγουδούν και να φωνάζουν συνθήματα, όταν σε μια στιγμή ένας Παλαιστίνιος κρατούμενος ξεπρόβαλε με την σημαία και κάνοντας το σήμα της νίκης ανταπόδωσε το καλωσόρισμα ξεσηκώνοντας τους δεκάδες διαδηλωτές της συγκέντρωσης. Ήταν μια δυναμική εκδήλωση που αποκάλυψε το ρόλο της κυβέρνησής μας που αναγόρευσε τον εαυτό της μαζί με την ΕΕ σε δεσμοφύλακα των παλαιστινίων για λογαριασμό του Σαρόν. Ταυτόχρονα η εκδήλωση έδωσε έμπνευση και αυτοπεποίθηση σε πολύ κόσμο μέσα και έξω από την Κύπρο αφού καλύφθηκε από τα τοπικά και διεθνή κανάλια όπως το Αλ-Τζαζίρα, το Γιούρονιους και το NBC και μεταδόθηκε σε πολλές χώρες.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

Όταν το Νοέμβρη 1999 στο Σιάτλ οι διαδηλωτές ενάντια στη Σύνοδο του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου συγκρούονταν με την αστυνομία, λίγοι ήτανε εκείνοι που αναγνώριζαν τη γέννηση ενός κινήματος ενάντια στον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό. Σήμερα όλοι είναι υποχρεωμένοι να αναγνωρίσουν την ύπαρξη αυτού του κινήματος που διαρκώς μεγαλώνει και απλώνεται.

Προσπάθησαν να το πνίξουν, δεν τα κατάφεραν. Ελπιζαν ακόμα ότι μετά τις 11 Σεπτέμβρη αυτό το κίνημα θα διαλυόταν και θα περνούσε στην σκιά. Ούτε αυτό έγινε. Η Γένοβα με τις 300.000 ήταν μία μεγάλη κλιμάκωση, ένα Σιάτλ στο τετράγωνο. Το ίδιο το Σιάτλ ήταν 50.000, η Πράγα ήταν 20.000, και αυτά θεωρούνταν μεγάλη επιτυχία.

Μετά τις 11 Σεπτέμβρη είχαμε την κινητοποίηση 100.000 στις Βρυξέλες τον Δεκέμβρη 2001. Είχαμε τις διαδηλώσεις στην Ιταλία είτε των μεταλεργατών, είτε οι αντιπολεμικές που φτάνανε τις 200.000-300.000 διαρκώς. Το Μάρτη 2002 ήτανε η Βαρκελώνη με τις 500.000 διαδηλωτές.

Το κίνημα του Σιάτλ δεν ήταν μόνο ένα κίνημα πολιορκίας των Παγκόσμιων Οργανισμών. Μετά τις 11 Σεπτέμβρη, ένας ολόκληρος κόσμος άρχισε να κάνε την μεγάλη σύνδεση. Οτι η παγκοσμιοποίηση δεν αφορά μόνο τις πολυεθνικές, αφορά τον ιμπεριαλισμό. Οτι υπάρχει το αποτρόπαιο στρατιωτικό πρόσωπο της παγκοσμιοποίησης, αυτό που σκοτώνει στο Αφγανιστάν, αυτό που δολοφονεί στην Παλαιστίνη. Είδαμε την εικόνα του γάλλου αντικαπιταλιστή Ζοζέ Μποβέ να σπάει τον κλοιό των ισραηλινών τανκς, να μπαίνει στη Ραμάλα και να αγκαλιάζει τον Αραφάτ. Έφτασε η Ουάσιγκτον να κάνει τη μεγαλύτερη διαδήλωση αλληλεγγύης στην Ιντιφάντα που έγινε ποτέ στην ιστορία της Αμερικής με τις 100.000 διαδηλωτές.

Και μόνο αυτοί οι αριθμοί δείχνουν ότι μπορούμε να μιλάμε για μια εκπληκτική ανάπτυξη του αντικαπιταλιστικού κινήματος.

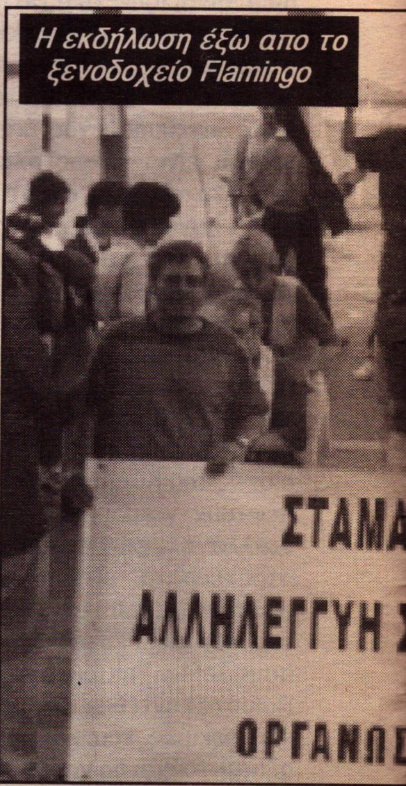

Η εκδήλωση έξω απο το ξενοδοχείο Flamingo

ΣΕΒΙΛΛΗ 20 - 23 Ιούνη
Γενική απεργία και διαδηλώσεις

Οι πληροφορίες δείχνουν ότι η Βαρκελώνη θα μοιάζει πολύ μικρή μπροστά στη συμμετοχή εργαζόμενων και ακτιβιστών στη διαδήλωση της Σεβίλλης. Τα συνδικάτα της Ισπανίας ετοιμάζουν στον Αθνάρ, τον πρωθυπουργό της χώρας, μία μεγάλη έκπληξη την παραμονή της Συνόδου Κορυφής της ΕΕ στη Σεβίλλη. Έχουν κηρύξει Γενική Απεργία την Πέμπτη 20 Ιούνη που την υποστηρίζουν οι μεγαλύτερες εργατικές συνομοσπονδίες της UGT και της CCOO αλλά και των μικρότερων όπως της CGT. Θα είναι η καλύτερη υποδοχή για τους αντικαπιταλιστές που θα φτάνουν από ολόκληρη την Ευρώπη για να συμμετάσχουν στις διαδηλώσεις ενάντια στη σύνοδο της Ευρωπαϊκής Ενωσης στη Σεβίλλη.

Τα συνδικάτα έχουν κηρύξει την απεργία απαντώντας στην επίθεση που έχει ξεκινήσει η δεξιά κυβέρνηση του Αθνάρ. Προκειμένου να μειώσει την ανεργία στην Ισπανία που ανέρχεται στο 12,75%, ο Αθνάρ προσπαθεί να ρίξει τα βάρη ξανά στους εργαζόμενους και τους άνεργους. Απειλεί ότι θα καταργήσει το επίδομα ανεργίας σε αυτούς που δεν δέχονται να δουλέψουν σε ακτίνα 50 χιλιομέτρων μακριά από τον τόπο κατοικίας τους, εκβιάζοντας έτσι τους εργαζόμενους να μετακινηθούν για να βρουν δουλειά. Η απάντηση θα είναι «σύγκρουση χωρίς όρια» όπως δήλωσε πρόσφατα ο Candido Mendez, ο πρόεδρος της UGT.

Η απεργία της 20ης Ιούνη θα είναι μια τεράστια μάχη για την εργατική τάξη της Ισπανίας, καθώς για πρώτη φορά ενωμένα τα συνδικάτα ετοιμάζονται να αναμετρηθούν με την νεοφιλελεύθερη πολιτική του Αθνάρ. Τα συνδικάτα αποφάσισαν να βγουν μπροστά μετά από μεμονωμένες μάχες που έχουν δώσει κομμάτια εργαζομένων στην Ισπανία, αλλά και μετά τις τεράστιες αντικαπιταλιστικές διαδηλώσεις που συγκλόνισαν τη Βαρκελώνη και τη Μαδρίτη. Στις 16 Μάρτη 500.000 είχαν πλημμυρίσει τη Βαρκελώνη στην προηγούμενη Σύνοδο Κορυφής της ΕΕ και 100.000 διαδήλωσαν στη Μαδρίτη το σαββατοκύριακο 18 και 19 Μάη ενάντια σε μια σύνοδο λατινοαμερικάνων ηγετών.

Ο Αθνάρ μαζί με τον Μπλερ και τον Μπερλουσκόνι αποτελούν τον δεξιό άξονα της Ευρωπαϊκής Ενωσης. Πιέζουν για μεγαλύτερο χτύπημα των εργατικών κατακτήσεων, ξεπούλημα των δημοσίων υπηρεσιών και περιορισμό των πολιτικών δικαιωμάτων. Ετοιμάζονται να συνεργαστούν και σ' αυτή τη σύνοδο του Ιούνη, για να περάσουν πιο σκληρά ρατσιστικά μέτρα για τους μετανάστες. Μεταξύ των μέτρων που θα συζητήσουν είναι η επαναφορά των δακτυλικών αποτυπωμάτων, η χρήση του δορυφορικού συστήματος Gallileo για τον εντοπισμό των «λαθρομεταναστών» και η δημιουργία ευρωπαϊκής φρουράς για τη φύλαξη των εξωτερικών συνόρων της ΕΕ. Η Βρετανία πρότεινε την περιφρούρηση της Μεσογείου από το Βρετανικό Βασιλικό Ναυτικό!

Εχουν στο μυαλό τους μια εγκληματική ιδέα για να ενισχύσουν ακόμη πιο πολύ την Ευρώπη φρούριο. Προτείνουν η οικονομική βοήθεια που θα στέλνει η Ευρώπη στις χώρες του Τρίτου Κόσμου να είναι ανάλογη με το πόσο περιορίζει η κάθε χώρα τους πολίτες της να μεταναστεύουν ή να ζητούν άσυλο στην Ευρωπαϊκή Ενωση. Θέλουν να καταδικάσουν σε ακόμη μεγαλύτερη φτώχεια αυτές τις χώρες και στο θάνατο τον κόσμο που φεύγει κυνηγημένος ή εξαθλιωμένος για να βρει μια καλύτερη τύχη στην Ευρώπη.

Στη Σεβίλλη πρόκειται ακόμα να συζητήσουν τη δημιουργία μιας ευρωπαϊκής ΚΥΠ , όπως προτείνει η ισπανική προεδρία, που με πρόσχημα την αντιτρομοκρατική δράση θα έχει σαν στόχο τη συλλογή πληροφοριών σε συλλογικό ευρωπαϊκό επίπεδο.

Οι χιλιάδες διαδηλωτές που θα συγκεντρωθούν στη Σεβίλλη στις 20-22 Ιούνη θα δείξουν ότι αυτές οι επιλογές είναι επιλογές μιας μικρής μειοψηφίας. Η Ευρώπη φρούριο, ο Ευρωστρατός, οι ιδιωτικοποιήσεις είναι επιλογές των αφεντικών της Ευρώπης, των καπιταλιστών και των τραπεζιτών.

Την Πέμπτη 20 Ιούνη θα γίνει η διαδήλωση των συνδικάτων, καθώς θα είναι μέρα απεργίας. Η Παρασκευή 21 Ιούνη είναι μέρα αποκεντρωμένης δράσης. Το Σάββατο 22 Ιούνη θα γίνει η μεγάλη αντικαπιταλιστική διαδήλωση στις 8μμ και θα ακολουθήσει συναυλία στις 11μμ.

Το Οχι στον πόλεμο, η αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη, η απαίτηση για ανοιχτά σύνορα για τους μετανάστες, το σταμάτημα των ιδιωτικοποιήσεων θα βρίσκονται στο κέντρο των διαδηλώσεων στη Σεβίλλη. Ολα αυτά που το αντικαπιταλιστικό κίνημα έχει κωδικοποιήσει στο σύνθημα «Οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη». Οι οργανωτές αναμένουν μια πολύ μαζική παρουσία στη Σεβίλλη. Η επιτυχία αυτής της διαδήλωσης θα είναι ένα δυνατό χτύπημα στους ηγέτες της ΕΕ, αλλά και ένας δυνατός σταθμός μέχρι το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ στη Φλωρεντία το Νοέμβρη.

στικό
νει

Επόμενοι σταθμοί

- **Ιούλιος: Σύνοδος των G8 στο Τορόντο και το Καλαγκρί του Καναδά**
- **Σεπτέμβρης: Σύνοδος Κορυφής για το Περιβάλλον στο Γιοχάνεσμπουργκ της Ν. Αφρικής**
- **Νοέμβρης 7-10: Επίσημη ίδρυση του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ στη Φλωρεντία της Ιταλίας**
- **Δεκέμβρης: Σύνοδος της Ε.Ε. στην Κοπενχάγη**
- **Ιούνιος 2003: Σύνοδος της Ε.Ε. στη Θεσσαλονίκη**

Κοινωνικό Φόρουμ

Πέρυσι κάποιες από τις οργανώσεις της ομάδας Πρωτοβουλίας ΓΕΝΟΒΑ 2001 που συγκροτήθηκε για να οργανώσει την συμμετοχή στη μεγάλη διαδήλωση της Γένοβα τον Ιούλιο άρχισαν να συζητούν την προοπτική για τη συγκρότηση Κοινωνικού Φόρουμ στην Κύπρο.

Στις 27/5 έγινε στα γραφεία της ΠΕΟ σύσκεψη 20 περίπου οργανώσεων, ανάμεσα σ' αυτές και η Εργατική Δημοκρατία, και ακτιβιστών για να συζητήσει τη συγκρότηση του «Κοινωνικού Φόρουμ Κύπρου» (ΚΦΚ). Στόχοι του Φόρουμ θα είναι η συμμετοχή στο ευρωπαϊκό και παγκόσμιο αντικαπιταλιστικό αλλά και η ανάδειξη των ζητημάτων γύρω από την παγκοσμιοποίηση στην κοινωνική και πολιτική ζωή της Κύπρου. Συμφωνήθηκε να γίνει ιδρυτική συνέλευση του ΚΦΚ την 1η Ιουλίου και να επιδιωχθεί η διεύρυνση του κύκλου των οργανώσεων που συμμετέχουν. Αποφασίστηκε οι συμμετέχοντες να αποτελούν την Πρωτοβουλία για την συγκρότηση του ΚΦΚ και μέχρι τότε να αναλάβει αυτή η Πρωτοβουλία τη διοργάνωση ορισμένων εκδηλώσεων.

Η Πρωτοβουλία κάλεσε σύσκεψη στις 4/6 και μετά από συζήτηση αποφασίστηκε πως η Πρωτοβουλία για τη Συγκρότηση του ΚΦΚ να οργανώσει δύο εκδηλώσεις:

Παρασκευή 21 Ιουνίου.

Θα είναι η μέρα που θα γίνει η κινητοποίηση στη Σεβίλλη με αφορμή τη Σύνοδο Κορυφής της ΕΕ. Να γίνει βιντεοπροβολή της ταινίας από την κινητοποίηση στη Γένοβα πέρυσι τον Ιούλιο, «Ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός» στο Intercollege Λευκωσίας και να γίνει συζήτηση σχετικά με την παγκοσμιοποίηση.

Παρασκευή 28 Ιουνίου.

Είναι η μέρα που το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ την έχει κηρύξει σαν μέρα δράσης για την Παλαιστίνη και θα γίνουν εκδηλώσεις σε όλες τις πρωτεύουσες της Ευρώπης. Η Πρωτοβουλία υιοθετώντας αυτή την απόφαση, θα οργανώσει εκδήλωση αλληλεγγύης έξω από την πρεσβεία του Ισραήλ στις 8 το βράδυ. Εκεί οι διαδηλωτές θα σχηματίσουν ανθρώπινη αλυσίδα σε ένδειξη αλληλεγγύης στην Ιντιφάντα, απαιτώντας την απελευθέρωση των χιλιάδων κρατούμενων Παλαιστίνιων που βρίσκονται στις φυλακές του Ισραήλ, το σταμάτημα της ισραηλινής κατοχής και ειρήνη στη Μέση Ανατολή.

Τι λένε οι Σοσιαλιστές

Πώς αλλάζουν οι ιδέες της εργατικής τάξης

Οι κυρίαρχες ιδέες σε κάθε κοινωνία είναι οι ιδέες της κυρίαρχης τάξης, έλεγε ο Μαρξ.

Η αστική τάξη είναι κυρίαρχη μέσα από δύο τρόπους. Ο ένας τρόπος είναι μέσα από την κατοχή και άρα τον έλεγχο των μέσων παραγωγής (εργοστάσια, τράπεζες, κλπ) και η εργατική τάξη που δεν κατέχει τίποτε είναι υποχρεωμένη για να ζήσει να πωλήσει την εργατική της δύναμη.

Άρα μέσα από την παραγωγή είναι ο ένας τρόπος που η αστική τάξη είναι κυρίαρχη και ελέγχει την εργατική τάξη.

Η αστική τάξη όμως εκτός από τον έλεγχο των μέσων παραγωγής στήνει διάφορους μηχανισμούς και θεσμούς όπου παράγονται και διακινούνται οι ιδέες, όχι οι οποιεσδήποτε ιδέες αλλά οι δικές της οι ιδέες.

Ιδέες που μεταδίδονται όχι τυχαία προς την εργατική τάξη, την νεολαία αλλά με ένα συστηματικό και οργανωμένο τρόπο μέσα από επίσημους θεσμούς όπως τα πανεπιστήμια, κολέγια σχολεία, τα ΜΜΕ, την εκκλησία ακόμα και τα κόμματα. Και αυτό γίνεται μόνιμα και σταθερά ανεξάρτητα από τον κάθε καπιταλιστή ξεχωριστά ή από το ποια είναι η κυβέρνηση.

Κυρίαρχη Ιδεολογία

Όμως που βρίσκεται η δύναμη αυτών των ιδεών ώστε να υιοθετούνται από την εργατική τάξη;

Αυτό για να το απαντήσουμε πρέπει να δούμε από πού αντλεί τις ιδέες της η εργατική τάξη.

Πρώτον, από τις άμεσες εμπειρίες της που προέρχονται από τη θέση της στην παραγωγή σαν μια τάξη που είναι εξαναγκασμένη να πωλήσει την εργατική της δύναμη για να ζήσει.

Πέρα όμως από τις άμεσες εμπειρίες υπάρχει μια ολόκληρη κοινωνία που στέκει ξένη απέναντί της, με την έννοια ότι δεν μπορεί να την εξηγήσει. Ένα πολύπλοκο σύστημα οικονομίας, πολιτικής (χρηματιστήρια, κρίσεις, πόλεμοι). Εδώ ακριβώς έρχεται ο ρόλος των κυρίαρχων ιδεών, της ιδεολογίας. Καλύπτουν την ανάγκη και την προσπάθεια των ανθρώπων να καταλάβουν πως λειτουργεί ο κόσμος γύρω τους, να καταλάβουν την δική τους κατάσταση, με το να παράγουν διάφορες θεωρίες τις οποίες μεταδίδουν στην εργατική τάξη μέσα από τον έλεγχο της εκπαίδευσης, των συγκροτημάτων τύπου, των ΜΜΕ.

Ιδέες που εξηγούν την κοινωνία πάνω στη βάση ότι ιστορικά τα πράγματα πάντα έτσι ήταν, με πλούσιους και φτωχούς, με μια μειοψηφία που κυβερνά και την πλειοψηφία να βρίσκεται από κάτω, ότι ο καπιταλισμός είναι το τελειότερο σύστημα για αυτό δεν μπορεί να αλλάξει Ιδέες που διαστρεβλώνουν την πραγματικότητα για το πώς λειτουργεί η κοινωνία, συγκαλύπτουν το γεγονός ότι ο καπιταλισμός είναι ένα σύστημα που λειτουργεί μόνο για το κέρδος της άρχουσας τάξης. Το αποτέλεσμα είναι ότι τα πράγματα όσο κακά και αν είναι, εμφανίζονται σαν φυσικά, αναπόφευκτα άρα κάτι που δεν μπορεί να καταργηθεί. Δημιουργούν στην εργατική τάξη μια ψεύτικη εικόνα, μια ψευδή συνείδηση με μοναδικό σκοπό να μπορούν πάντα να την εκμεταλλεύονται γιατί ουσιαστικά μόνο έτσι μπορούν να παραμένουν η κυρίαρχη τάξη.

Αλλάζουν

Μπορούν να αλλάξουν αυτές οι ψεύτικες ιδέες στα μυαλά της εργατικής τάξης και να δει καθαρά την πραγματικότητα;

Ο καπιταλισμός είναι ένα σύστημα που δεν βρίσκεται πάντα σε μια ομαλή και σταθερή κατάσταση ώστε να μπορεί να εξασφαλίζει αυτά τα οποία υπόσχεται στην εργατική τάξη αλλά μπαίνει σε κρίσεις. Τότε οι καπιταλιστές αναγκάζονται για να κρατήσουν τα κέρδη ψηλά, να πάρουν κάποια μέτρα που επηρεάζουν και τις συνθήκες δουλειάς αλλά και το βιοτικό επίπεδο των εργατών.

Αυτές οι αλλαγές στην πραγματική ζωή των εργατών κάνουν κάποιες από τις κυρίαρχες ιδέες που πίστευαν μέχρι τότε (για το σύστημα και την ευημερία όλων, τα αφεντικά κλπ) να μην φαίνονται πια και τόσο «αλήθειες». Αρχίζει δηλαδή μια αμφισβήτηση των κυρίαρχων ιδεών.

Αυτή όμως η αμφισβήτηση μέσα από την αποκάλυψη της υποκρισίας και της ψευτιάς της κυρίαρχης τάξης δεν οδηγά αυτόματα και στην απόρριψη μιας και έξω της κυρίαρχης ιδεολογίας.

Δράση

Το ίδιο το σύστημα μέσα στην κρίση και τα αδιέξοδα που δημιουργεί σπρώχνει την εργατική τάξη να δράσει για να μπορέσει να εξασφαλίσει τη δουλειά και τη ζωή της. Και τότε μπαίνει σε μια διαδικασία που είναι πάρα πολύ σημαντική για την αλλαγή των ιδεών.

Αυτή την δράση την αναλαμβάνουν όλοι μαζί ενωμένοι σε συμπαράσταση ο ένας με τον άλλο, σαν μια ομάδα ανθρώπων, σαν τάξη που έχουν ένα κοινό συμφέρον ενάντια στο αφεντικό που είναι ο κοινός τους εχθρός. Καταλαβαίνουν ότι τα συμφέροντα τους και αυτά του αφεντικού είναι εντελώς διαφορετικά, συγκρούονται.

Για να πετύχουν τον αγώνα τους οργανώνονται, παίρνουν αποφάσεις (απεργιακό ταμείο, βγάζουν φυλλάδια να ενημερώσουν τον κόσμο), αισθάνονται ότι παίρνουν «τα πράγματα στα χέρια τους» και έχουν τη δύναμη να το κάνουν. Αυτό έρχεται σε σύγκρουση με το αίσθημα της ανικανότητας που μας καλλιεργούν και την αντίληψη που λέει ότι μόνο οι εργοδότες, τα κόμματα μπορούν να αποφασίζουν για μας.

Θα έρθουν σε σύγκρουση με την αστυνομία, με τα δικαστήρια και τότε θα καταλάβουν ότι κάποιοι θεσμοί που πίστευαν ότι είναι ουδέτεροι, ότι έχουν συγκεκριμένη θέση όταν η σύγκρουση είναι ανάμεσα στα αφεντικά και τους εργάτες. ότι είναι με τη μεριά των καπιταλιστών.

Το ίδιο το σύστημα δημιουργεί εκείνες τις συνθήκες, όπου πλέον οι εμπειρίες των εργατών έρχονται σε σύγκρουση με την εικόνα που κτίζει η κυρίαρχη ιδεολογία για την κοινωνία.

Κόμμα

Και ενώ η δράση είναι πάρα πολύ σημαντική δεν σημαίνει ότι αποκτούν αυτόματα και τις σωστές ιδέες, τις ιδέες που θα τους κάνουν να δουν την πραγματική εικόνα του καπιταλισμού, τις ιδέες που μπορούν να τους πείσουν να παλέψουν για να αλλάξουν αυτό το σύστημα, ότι είναι στα χέρια τους και ότι είναι η δύναμη που μπορεί να το κάνει.

Διότι η σύγκρουση δεν είναι μόνο στο πρακτικό επίπεδο αλλά και στο επίπεδο των ιδεών. Εκτός από την προπαγάνδα της αστικής τάξης που συνεχίζεται, κυκλοφορούν ιδέες που λεν ότι ναι μεν το σύστημα έχει προβλήματα αλλά μπορεί να βελτιωθεί, απόψεις που λεν ότι η λύση είναι να αλλάξει η κυβέρνηση, απόψεις που λεν ότι πρέπει να μπουν τα κατάλληλα άτομα στα κέντρα αποφάσεων.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες της αμφισβήτησης των κυρίαρχων ιδεών οι εργάτες περισσότερο από κάθε άλλη φορά έχουν ανοικτά τα αυτιά τους και για τις ιδέες τις σοσιαλιστικές. Και εδώ χρειάζεται να υπάρχει εκείνο το κόμμα, το επαναστατικό, που είναι ο φορέας αυτών των ιδεών, που να στηρίζει τους εργάτες στις μάχες τους όχι μόνο με το να βρίσκεται μέσα σε αυτές, αλλά που να τους εξοπλίζει σε κάθε στιγμή με επιχειρήματα ενάντια στην επίθεση ιδεών από την άρχουσα τάξη, ενάντια στις ιδέες του συμβιβασμού. Που να συνδέει πολιτικά τα συγκεκριμένα αιτήματα σε μια επαναστατική κατεύθυνση και προοπτική.

Μυριάνθη Λοΐζου

Μουντιάλ 2002:

Το Ποδόσφαιρο στην υπηρεσία του Κεφαλαίου

Εκατομμύρια άνθρωποι κάθονται αυτές τις μέρες για ώρες μπροστά στις τηλεοράσεις να παρακολουθήσουν τους αγώνες ποδοσφαίρου, ανάμεσα στις πιο δυνατές ομάδες του κόσμου.

Όπως είναι γνωστό, τη φετινή διοργάνωση έχουν αναλάβει από κοινού η Νότια Κορέα και η Ιαπωνία, δύο χώρες που ιστορικά είχαν περάσει μεγάλες κρίσεις αντιπαράθεσης και πολέμων, σε μια προσπάθεια να στείλουν τα ανάλογα μηνύματα ειρήνης και συνεργασίας. Αυτό το παράδειγμα προσπαθούν να αντιγράψουν οι Παπανδρέου και Τζεμ μέσα από τις αντίστοιχες ποδοσφαιρικές ομοσπονδίες της Ελλάδας και της Τουρκίας. Φυσικά την ίδια ώρα που υποβάλλουν κοινή υποψηφιότητα για μια τέτοια διοργάνωση, δεν διστάζουν να στέλνουν τα πολεμικά τους αεροπλάνα να αερομαχούν στο Αιγαίο ή να εξοπλίζουν τα πολεμικά τους οπλοστάσια ο ένας απέναντι στον άλλο.

Από αυτό και μόνο είναι πασιφανές ότι και το ποδόσφαιρο βρίσκεται κάτω από την επιρροή της πολιτικής. Στην ουσία ολόκληρη η αθλητική — όχι μόνο η ποδοσφαιρική — καθημερινότητα είναι συνυφασμένη με την πολιτική. Όπως όλα τα άλλα πολιτισμικά φαινόμενα μέσα στον καπιταλισμό έτσι και ο αθλητισμός έχει ενταχθεί στη σφαίρα της οικονομίας, σε μια διαδικασία δηλαδή όπου κινητήριος μοχλός είναι το κέρδος: ο αθλητισμός είναι ένα σύνολο εμπορευμάτων. Ανθρώπινα σώματα, εγκαταστάσεις, τηλεοπτικά δικαιώματα, ενδυμασίες, φάρμακα και τεχνικός εξοπλισμός, ακόμα και ολόκληρα σωματεία, αλλά και αθλητικός τύπος, διαφημίσεις, διατροφή και τουρισμός είναι πράγματα που πουλιούνται και αγοράζονται.

Στο φετινό Μουντιάλ, μόνο για τα τηλεοπτικά και διαφημιστικά δικαιώματα έχει πληρωθεί το αστρονομικό ποσό των 2 δισεκατομμυρίων δολαρίων! Μόνο οι 15 επίσημοι χορηγοί του παγκοσμίου κυπέλλου- μεταξύ των οποίων και η Coca Cola, η Gillette, η MasterCard, η Hyundai- έχουν πληρώσει από 20 εκατ. δολ. για δικαιώματα αποκλειστικής διαφήμισης!

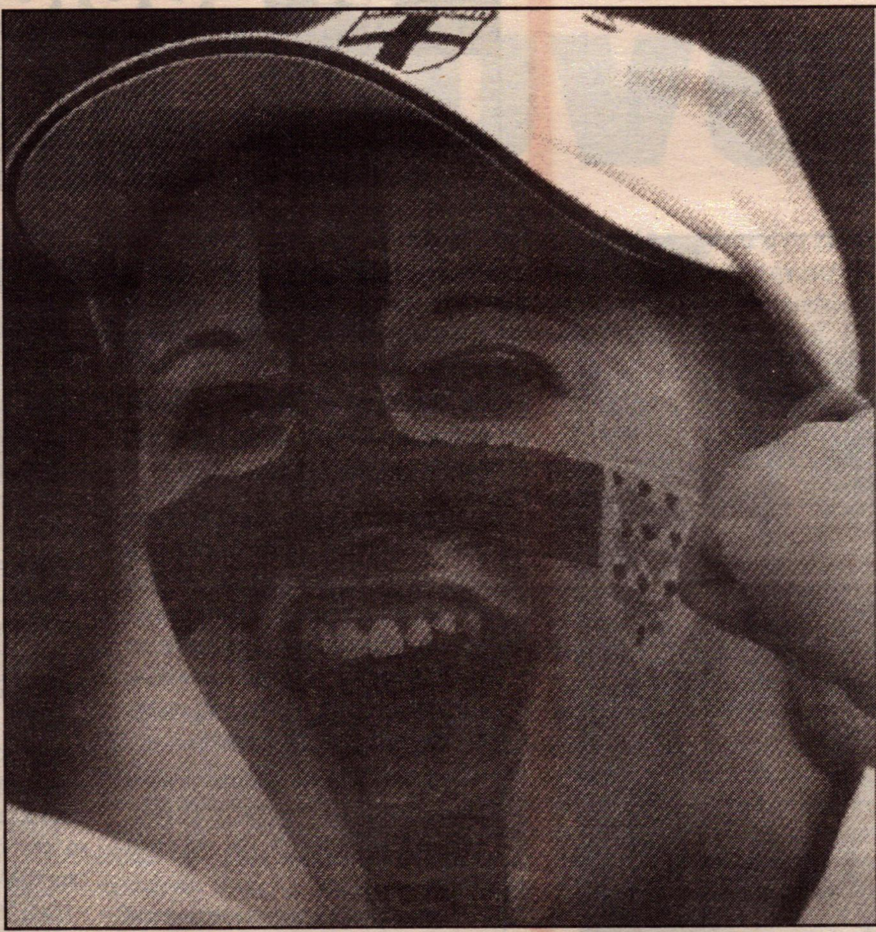

Η σχέση του αθλητισμού με την πολιτική δεν εξαντλείται όμως στην εμπορευματοποίηση του. Για την άρχουσα τάξη, ο αθλητισμός εκτός από μια μηχανή κέρδους είναι και μια μηχανή ιδεολογικού ελέγχου των καταπιεσμένων. Οι στόχοι αυτού του ελέγχου είναι δύο: πρώτο να περάσει την ιδεολογία της άρχουσας τάξης στους εργάτες και δεύτερο, η διάσπαση κομματιών της εργατικής τάξης και η δημιουργία κρίκων σύνδεσης τους με τα ίδια τα αφεντικά τους.

Οι καπιταλιστές έχουν από νωρίς βγάλει το συμπέρασμα ότι ένα καλό αθλητικό αποτέλεσμα κάνει τη εργατική τάξη ευτυχισμένη και ότι μια χαρούμενη εργατική δύναμη είναι μια πιο παραγωγική δύναμη. Επιπλέον, τα σπορ ξαναδίνουν στο ανθρώπινο σώμα κάποιες από τις λειτουργίες που οι μηχανές η ή γραφειακή εργασία τους έχουν στερήσει. Αυτό όμως γίνεται για να μπορούν να είναι υγιής και να υπηρετήσουν ακόμη περισσότερο τη μηχανή και τα γραφεία, μέσα στη διαδικασία της παραγωγής.

Στον αθλητισμό, το να βγεις πρώτος και να νικήσεις τον αντίπαλο σου είναι το κυρίαρχο πράγμα, τόσο στα «ομαδικά» όσο και στα «ατομικά» σπορ. Εκφράζει δηλαδή, σε απόλυτο βαθμό την αστική ιδεολογία του ατομισμού, τον ανελέητο ανταγωνισμό, τον εθνικισμό, τον σεξισμό, το ρατσισμό. Και όλα αυτά δεν κρύβουν τίποτε άλλο παρά τις πραγματικές δομές των παραγωγικών και κοινωνικών σχέσεων μέσα στον καπιταλισμό. Και τις παρουσιάζουν σαν 'φυσικές', σαν να υπήρχαν από πάντα. Μπορεί σήμερα το ποδόσφαιρο να καθηλώνει εκατομμύρια ανθρώπους μπροστά στις τηλεοράσεις, αλλά δεν ήταν πάντα τόσο 'λαοφιλές' άθλημα. Ποτέ δεν άνηκε σ' αυτούς που το έπαιζαν ή το παρακολουθούσαν. Ήταν ένα προϊόν των ιδιωτικών κολεγίων της Αγγλίας του 19ου αιώνα, όπου σ' αυτά σπούδαζαν τα υποψήφια στελέχη της άρχουσας τάξης, δηλ. οι νέοι που θα γίνονταν αργότερα ναύαρχοι, τραπεζίτες και διοικητές της βρετανικής αυτοκρατορίας και ήταν αναγκαίο να τους εμφυσηθούν οι αρετές της αυτοπειθαρχίας, του σεβασμού και της πρωτοβουλίας. Αυτό το σπορ που ξεκίνησε για τους νεαρούς γόνους της, η βρετανική άρχουσα τάξη το μετέφερε συνειδητά στις κατώτερες τάξεις, σε μια προσπάθεια να κρατήσει μακριά από την πολιτική και τον συνδικαλισμό το νεαρό τότε βιομηχανικό προλεταριάτο που συνέρεε στις πόλεις. Αργότερα ακολούθησαν και οι άλλες άρχουσες τάξεις.

Στην Κύπρο η άρχουσα τάξη αφομοίωσε πολύ καλά αυτές τις δυνατότητες του ποδοσφαίρου. Με ελάχιστες δαπάνες μπορεί να παγιδέψει — περιστασιακά πάντα- τους εργάτες. Καταπιεσμένοι ολόκληρη την εβδομάδα από το αφεντικό, αγανακτισμένοι από τη μιζέρια, μπορούν το Σαββατοκύριακο να εκτονωθούν στο γήπεδο ενάντια στους καταπιεσμένους της αντίπαλης ομάδας. Ο εχθρός δεν είναι το αφεντικό και η τάξη του, αλλά οι 'κινέζοι', οι 'λαστιχάριες', οι λεμεσιανοί, οι λευκωσιάτες, κλπ. Με τον ίδιο τρόπο, οι κυρίαρχες τάξεις αξιοποιούν τον αθλητισμό για να δένουν πίσω τους τις εργατικές μάζες στις μεταξύ τους κόντρες. Ο εθνικισμός και ο ρατσισμός είναι βαθιά ριζωμένοι στα σπορ. Σε πολλούς αγώνες μεταξύ εθνικών ομάδων κυριαρχεί πολεμικό κλίμα εξαιτίας των πολιτικών διαφορών των κρατών τους (βλ. Ελλάδα — Τουρκία).

Σήμερα ο αθλητισμός είναι οργανωμένος σε εθνικό και διεθνές επίπεδο, κάτω από μια τεράστια ιεραρχία που φυσικά δεν υπάρχει κανενός είδους δημοκρατίας. Το ίδιο συμβαίνει και στα ίδια τα σωματεία. Οι πρόεδροι των ομάδων δεν ψηφίζονται από τη βάση αλλά επιλέγονται από τους μεγαλοπαράγοντες των ομάδων και είναι συνήθως μεγαλοκαπιταλιστές.

Είναι λοιπόν φανερό ότι τα σπορ είναι άρρηκτα δεμένα με το ίδιο τον καπιταλισμό. Παράγονται όπως οποιοδήποτε άλλο εμπόρευμα στην αγορά για μαζική κατανάλωση και τεράστια κέρδη. Με όποιο τρόπο και να πλασάρονται, είτε με τη μορφή του Μουντιάλ, είτε με τους Ολυμπιακούς Αγώνες, είτε ακόμα με τις εθνικές διοργανώσεις πρωταθλημάτων και κυπέλλων, τα σπορ στον καπιταλισμό ούτε ενώνουν, ούτε πραγματική χαρά και διασκέδαση αλλά ούτε και υγεία μπορούν να προσφέρουν.

Αυτό μπορεί να γίνει μόνο όταν αλλάξει ολόκληρη η δομή της κοινωνίας και περάσει στα χέρια των απλών ανθρώπων και της εργατικής τάξης. Τότε μόνο θα πάψει να είναι στην υπηρεσία του κέρδους, του εθνικισμού και του μιλιταρισμού. Ο αθλητισμός θα ξαναγίνει παιγνίδι σε μια κοινωνία όπου μέτρο του πλούτου δεν θα είναι ο εργάσιμος, αλλά ο ελεύθερος χρόνος.

Αντώνης Σαρρής

Δύσκολοι καιροί για προέδρους σωματείων

Δύο κατηγορίες κατευθύνονται ενάντια στον πρόεδρο της ποδοσφαιρικής εταιρείας «Ολυμπιακός» Χριστόφορο Τορναρίτη. Πρώτο ότι μια δικιά του εταιρεία, μία θυγατρική της C.T. Tobacco Ltd, έκανε λαθρεμπόριο τσιγάρων στην αγορά χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης μέσω χωρών της Ανατολικής Ευρώπης. Και δεύτερο ότι ξεγέλασε την ε/κ κυβέρνηση και δεν κατέβαλε τους φόρους, £250 χιλιάδες, που έπρεπε, για ένα πολυτελέστατο κότερο αξίας ενός εκατομμυρίου λιρών, σύμφωνα με τις εφημερίδες.

Και ακόμα χειρότερο, κάτι που μπορεί να κάνει τα πράγματα πιο δύσκολα για τον Χριστόφορο Τορναρίτη, ότι σύμφωνα με τον κυβερνητικό εκπρόσωπο η κυβέρνηση ερευνά την πιθανότητα το κότερο αυτό να είναι το χαμένο κότερο του Μιλόσεβιτς και σήμερα περιουσία του γιουγκοσλαβικού λαού.

Βέβαια υπάρχει και ένα τρίτο σημείο. Το ζήτημα της άδειας οπλοφορίας του Τορναρίτη με την ιδιότητα του «ειδικού αστυφύλακα» που τού παραχωρήθηκε από τον Αρχηγό της Αστυνομίας! Το ζήτημα αυτό, παρόλο που προκάλεσε αντιδράσεις και έβγαλε στη φόρα ότι ανάμεσα σ' αυτούς που πήραν τέτοια άδεια είναι ο υιός Σαμψών και διάφοροι βαρόνοι της νύχτας, όμως δεν κατηγορείται γι' αυτό. Αντίθετα, τονίζει απλά πως ο κύριος Τορναρίτης ανήκει σε μια μεγάλη παρέα στελεχών ή φίλων της άρχουσας τάξης που για τον άλφα ή τον βήτα λόγο οπλοφορούν.

Αυτό που με την πρώτη ματιά ξαφνιάζει είναι το γεγονός ότι η κυβέρνηση δείχνει να αφήνει την έρευνα να προχωρά και τις διαδικασίες να κινούνται παρά το όποιο κόστος στην ίδια ή για ένα σημαντικό μέλος της άρχουσας τάξης. Και αυτό για μια κυβέρνηση που έκανε γαργάρα τα πιο σκληρά σκάνδαλα-χαλαρώσεις εκατομμυρίων, αύξησε την πιθανότητα ενός πολέμου με αγορές εκατοντάδων εκατομμυρίων λιρών από πυραύλους, άρματα και ραντάρ, που διαχειρίστηκε την απάτη του χρηματιστηρίου στρώνοντας το δρόμο για την μεγάλη ληστεία που έγινε και που με τις ιδιωτικοποιήσεις που έχει δρομολογήσει προετοιμάζει ακόμα ένα φαγοπότι για τους φίλους της.

Ακόμα στήριξε με κάθε τρόπο τις εξορμήσεις του ε/κ καπιταλισμού στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης μετά την κατάρρευση του κρατικού καπιταλισμού εκεί και την λεηλασία του πλούτου των χωρών αυτών από ντόπιες και ξένες άρχουσες τάξεις.

Οι κατηγορίες σε βάρος του Τορναρίτη για λαθρεμπόριο και φοροδιαφυγή σε άλλες εποχές δεν θα ανάγκαζαν την κυβέρνηση να δείξει τόση ευαισθησία που να επιτρέπει σε κρατικά όργανα να κάνουν έρευνες εναντίον του αν δεν έρχονταν στην επιφάνεια σε μια δύσκολη στιγμή για την ε/κ άρχουσα τάξη.

Βρισκόμαστε στο σημείο όπου τα παζαρέματα στο κυπριακό και για την ένταξη στην Ε.Ε. κορυφώνονται. Την εποχή αυτή θα πρέπει να αποδείξει ότι μπορεί να κινείται σαν άξιος συνεταίρος με τα υπόλοιπα μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ότι παίζει σύμφωνα με τους κανόνες του παιχνιδιού.

Οι έπαινοι από τους ευρωπαίους και αμερικανούς συνεταίρους της, που αποκόμισε η κυβέρνηση με την συμμετοχή της στην εξορία των δεκατριών Παλαιστίνιων μαχητών εξανεμίσθηκαν αμέσως, οι διευκολύνσεις στις ιμπεριαλιστικές εκστρατείες των δυτικών ενάντια στο ΙΡΑΚ, το Αφγανιστάν καθώς και στις μελλοντικές επεμβάσεις που σχεδιάζουν πρέπει να θεωρούνται αυτονόητες πια στους ιμπεριαλιστές και έχουν εξαργυρωθεί εδώ και καιρό.

Ο τίτλος της «μπανανίας» μπορεί να περνά στα σχόλια των εφημερίδων και των καναλιών στο εσωτερικό της χώρας και να γίνεται αποδεκτός σαν το ψευδώνυμο της Κυπριακής Δημοκρατίας αλλά σίγουρα αυτό επιτρέπεται μόνο για το εσωτερικό. Δεν αντέχει να σταμπαριστεί και ανάμεσα στους κύκλους εξουσίας και αποφάσεων της Ε.Ε. σαν τέτοια. Το στοίχημα για την ε/κ άρχουσα τάξη είναι πολύ ψηλό. Πρόκειται για την ένταξη της στην Ε.Ε. και πρέπει να δείξει ότι μπορεί να ακολουθεί τους κανονισμούς που ισχύουν μέσα στην αγορά της. Όχι βέβαια γιατί η Ε.Ε. αποτελείται από τα «καλά παιδιά» με τα καθαρά χέρια. Το αντίθετο μάλιστα. Πρόκειται για άρχουσες τάξεις που έχουν παράδοση εκατοντάδων χρόνων στην καταλήστευση άλλων χωρών μέσα από την αποικιοκρατία και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις ενώ σήμερα ξεζουμίζουν τον τρίτο κόσμο μέσα από γιγαντιαία χρέη πέρα από την εκμετάλλευση των δικών τους ντόπιων εργαζομένων.

Φαίνεται όμως ότι η κυβέρνηση είναι υποχρεωμένη να συνεχίσει την έρευνα για τις δραστηριότητες ενός από τα λαμπρότερα «τέκνα» της άρχουσας τάξης, τουλάχιστο για όσο χρόνο θα δείχνει ενδιαφέρον για της δραστηριότητες του η Ε.Ε.. Μέχρι σήμερα η ίδια δεν είχε δείξει κανένα ενδιαφέρον γι' αυτές γιατί να συνεχίσει να ενδιαφέρεται μετά;

Σαν εργαζόμενοι πληρώνουμε για το προνόμιο της δικιάς μας άρχουσας τάξης να συμμετέχει στην λυκοσυμμαχία της Ε.Ε. με πολλούς τρόπους, το ΦΠΑ στα 15%, με ιδιωτικοποιήσεις, με απολύσεις, με αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης. Πρέπει και εμείς να βρούμε το τρόπο να παλέψουμε μαζί με τους εργαζόμενους της Ε.Ε. αλλά και ολόκληρου του πλανήτη για έναν άλλο κόσμο.

Σταύρος Σιδεράς

Μαθητικές εξετάσεις: "Κόκκινο" στη γνώση

Τον εφιάλτη των εξετάσεων αντιμετωπίζουν και φέτος οι μαθητές Γυμνασίων και Λυκείων για το τέλος της μαθητικής χρονιάς αλλά και επιπρόσθετα οι μαθητές της τρίτης Λυκείου που διαγωνίζονται για μια θέση στα Πανεπιστήμιο της Κύπρου και της Ελλάδας. Οι περισσότεροι βέβαια σε κάποιο τμήμα που δεν έχει καμία σχέση με τα ενδιαφέροντά τους.

Το κόστος που πληρώνουν για όλη αυτή τη διαδρομή δεν είναι μόνο οικονομικό. Ο ελεύθερος χρόνος των μαθητών της Γ' Λυκείου κατά τη διάρκεια της σχολικής χρονιάς, είναι ελάχιστος αφού πρέπει να τρέχουν από το ένα φροντιστήριο στο άλλο. Αυτό απο μόνο του δείχνει ότι η προσπάθεια των μαθητών να περάσουν στην επόμενη τάξη ή να μπουν στην ανώτερη εκπαίδευση είναι πραγματικά μια τραυματική εμπειρία.

Είναι υποκρισία να υποστηρίζουν ότι βάζοντας τους μαθητές να παπαγαλίζουν τα βιβλία της ιστορίας ή τις ασκήσεις των μαθηματικών, μαθαίνουν περισσότερα ή επιλέγονται οι καλύτεροι.

Η παιδεία και τα εκπαιδευτικά προγράμματα είναι διαμορφωμένα και προσαρμοσμένα στις ανάγκες της αγοράς. Μιας αγοράς που χρειάζεται τους λίγους και καλά εκπαιδευμένους που θα στελεχώσουν τις ψηλές βαθμίδες των επιχειρήσεων . Η μεγάλη μάζα θα μπει στην παραγωγή, στα εργοσάσια, τις οικοδομές και άλλες παρόμοιες δουλειές. Για αυτό ο αριθμός των μαθητών που εγκαταλείπει το σχολείο μεγαλώνει κάθε χρόνο. Έρευνα που έγινε την περασμένη χρονιά αποκάλυψε ότι 2.000 μαθητές εγκαταλείπουν το σχολείο κάθε χρόνο. Όμως ο αριθμός των μαθητών που εγκαταλείπουν το σχολείο είναι πολύ μεγαλύτερος αν προσθέσει κανείς και τον αριθμό των μαθητών που έχουν ουσιαστικά εγκαταλείψει κάθε προσπάθεια μάθησης και απλά πηγαίνουν τυπικά στο σχολείο.

Ακόμα δεν είναι τυχαίο που το ποσοστό των δυνητικά αναλφάβητων μαθητών ξεπέρασε το 11% και όλο αυξάνεται. Οι πιέσεις στους μαθητές να πάρουν όλο και καλύτερους βαθμούς γίνονται όλο και πιο αφόρητες μόλις πριν τις γιορτές του Πάσχα ένας μαθητής του Λυκείου Ακροπόλεως αυτοκτόνησε. Οι συνθήκες στις οποίες ζουν όλο και χειροτερεύουν. Οι δυνατότητες που έχει ένας μαθητής να πετύχει διαβάζοντας σε δωμάτιο που το μοιράζεται με άλλα ένα ή και δύο αδέλφια δεν είναι οι ίδιες με ένα που έχει το δικό του δωμάτιο, το δικό του υπολογιστή κλπ.

Από την άλλη η ανεργία, οι μειωμένοι μισθοί, είναι ένας ορίζοντας τόσο γκρίζος που απωθεί τον κάθε νέο να προσπαθήσει να τον φτάσει. Η χαρά για γνώση, μόρφωση, κοινωνικοποίηση, παιχνίδι τόσο στην παιδική όσο και νεανική ηλικία θυσιάζεται στο βωμό του ανταγωνισμού και σβήνει άδοξα στη μιζέρια κάποιου γραφείου ή εργοστασίου.

Το τρελοκομείο των εξετάσεων τον μόνο που εξυπηρετεί είναι την πολιτική της αγοράς που θέλει να πετάξει τους μαθητές έξω από τα σχολεία και να περικόψει τις δημόσιες δαπάνες, αναγκάζοντας τους να στραφούν στην ιδιωτική Παιδεία. Στην πολιτική που βάζει πανω απο τη γνώση και τη μόρφωση τα κέρδη των καπιταλιστών. Αυτή την υποκρισία την καταλαβαίνουν τώρα πια και οι μαθητές, και οι καθηγητές και οι γονείς που την φετινή χρονιά κατέβηκαν μαζικά στους δρόμους, έστω και ξέχωρα, για τα αιτήματα τους.

Απέναντι στο εξεταστικό σφαγείο η μόνη προοπτική είναι να δυναμώσουμε την πάλη για μία εκπαίδευση που δεν θα καταστρέφει τη δημιουργικότητα των μαθητών και των εκπαιδευτικών, μια εκπαίδευση που να ανάβει πράσινο στην γνώση, επειδή θα είναι πάνω από τα κέρδη.

Δήμητρα Χριστόδουλου

προνομιούχοι οι καπιταλιστές και οι κερδοσκόποι του χρηματιστηρίου και οχι οι δημόσιοι

. Οι σύνδεσμοι των εργοδοτών και των βιομηχάνων, τα κανάλια, αλλά ακόμα και βουλευτές της αριστεράς επιτέθηκαν στους δημόσιους υπάλληλους γιατί τόλμησαν να ζητήσουν να μη δουλεύουν απόγευμα για τους τρεις μήνες του καλοκαιριού αντί για δύο που είχαν μέχρι τώρα. Έστησαν τους δημόσιους στον τοίχο χαρακτηρίζοντας τους σαν "προνομιούχους", "χαραμοφάηδες", και πολλές άλλες βρισιές.

Οι δημόσιοι υπάλληλοι έχουν δίκαιο να ζητούν να μη δουλεύουν και τον Ιούνιο το απόγευμα. Οι θερμοκρασίες και τον Ιούνιο είναι εξίσου ψηλές όπως τον Ιούλιο και Αύγουστο ή ακόμα και ψηλότερες. Οι δημόσιοι δουλεύουν σε πολλά τμήματα, μέσα σε παράγκες χωρίς συστήματα κλιματισμού αλλά και όπου υπάρχουν δεν ανταποκρίνονται στις ψηλές θερμοκρασίες. Η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ σαν ένας γραφειοκρατικός μηχανισμός δεν ζήτησε την κατάργηση του απογεύματος, αλλά αντάλλαξε τις ώρες του απογεύματος επεκτείνοντας το ωράριο των δημοσίων ώστε κάθε Τρίτη να δουλεύουν μέχρι τις 3.20 όλο τον χρόνο.

Το ότι οι εργαζόμενοι οι οποίοι δουλεύουν στον ιδιωτικό τομέα δουλεύουν σε χειρότερες συνθήκες δουλειάς όπως οικοδόμοι για παράδειγμα αυτό δεν σημαίνει με κανένα τρόπο ότι πρέπει να εξισωθούν τα ωράρια των δημοσίων με αυτά του ιδιωτικού τομέα. Αν δεν κερδίσουν πρώτα οι μαζικοί και οργανωμένοι και άρα δυνατοί κλάδοι των εργαζομένων και τέτοιοι είναι οι εργαζόμενοι στο δημόσιο και στους ημικρατικούς οργανισμούς τότε κανείς άλλος δεν μπορεί να κερδίσει. Μόνο τότε η δική τους νίκη μπορεί να γίνει το παράδειγμα, μπορεί να γίνει το εφαλτήριο για να κερδίσουν και οι άλλοι κλάδοι των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα. Εξάλλου όταν για πολλά χρόνια μείωσαν ή έκοψαν τις αυξήσεις και τις προσλήψεις στο δημόσιο μήπως ωφελήθηκαν οι εργάτες στον ιδιωτικό τομέα. Όχι μόνο δεν τους έδωσαν καμιά μεγαλύτερη αύξηση αλλά αντίθετα πήραν μικρότερες και χειρότερες αυξήσεις από ότι έπαιρναν όταν οι δημόσιοι κέρδιζαν αυξήσεις της τάξης του 5%. Ούτε οι ώρες των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα μειώθηκαν, αντίθετα οι πωλήτριες εργάζονται τώρα αργίες και Κυριακές

Όσοι επικαλούνται τις ανισότητες ανάμεσα στους εργαζόμενους, αυτό που θέλουν να κάνουν είναι να κρύψουν την πραγματική ανισότητα που υπάρχει μέσα στον καπιταλισμό. Οι μόνοι πραγματικοί προνομιούχοι και χαραμοφάηδες είναι τα αφεντικά. Αυτοί που πλουτίζουν με τον κόπο και τον μόχθο των εργαζομένων, με την εκμετάλλευση της εργασίας των ανθρώπων. Οι ξενοδόχοι και οι βιομήχανοι που παίρνουν συνεχώς φοροαπαλλαγές και ελαφρύνσεις και ένα σωρό επιδοτήσεις από πάνω. Οι μόνοι προνομιούχοι είναι οι τραπεζίτες, οι χρηματιστές και οι κερδοσκόποι του χρηματιστηρίου. Προνομιούχοι και χαραμοφάηδες είναι οι καπιταλιστές που κερδοσκοπούν καθημερινά με τον ιδρώτα και πολλές φορές το αίμα και τις ίδιες τις ζωές των εργαζομένων.

Αν σήμερα πολλοί εργαζόμενοι στις ιδιωτικές επιχειρήσεις παίρνουν τιμάριθμο αυτό το οφείλουν στο αγώνα των κυβερνητικών εργατών που το 1944, το κέρδισαν πρώτοι και άνοιξαν το δρόμο για να το κερδίσουν και οι άλλοι κλάδοι. Γι'αυτό πρέπει να υποστηρίξουμε τους δημόσιους και να απλώσουμε το αίτημα και σε άλλους κλάδους ζητώντας μείωση των ωρών εργασίας. Πολλοί εργαζόμενοι στην Ευρώπη κέρδισαν το 35ωρο καιρός να το παλέψουμε και εδώ.

ΠΟΕΔ

Η χρονιά κλείνει με απεργίες

Σε δίωρη στάση εργασίας κατέβηκαν οι δάσκαλοι δυο φορές τον περασμένο μήνα. Αιτημα τους η μείωση του διδακτικού χρόνου απο 29 ώρες την εβδομάδα σε 24 όπως και των καθηγητών.

Το αίτημα των δασκάλων είναι πέρα για πέρα δίκαιο. Οι ώρες διδασκαλίας μέσα στη τάξη με 30 παιδιά είναι πολύ δύσκολες. Δεν αντιστοιχούν με τις ίδιες ώρες ενός γραφέα ή ακόμη και ενος οικοδόμου. Οι δάσκαλοι και γενικά οι εκπαιδευτικοί έχουν να κάνουν με παιδιά που το καθένα έχει τη δική του προσωπικότητα και θέλει τη δική του προσοχή. Δεν είναι τυχαίο εξάλλου που οι περισσότεροι εκπαιδευτικοί βγαίνουν με πρόωρη σύνταξη ενώ πολλοί απο αυτούς υποφέρουν απο έλκος και άλλες παρόμοιες ασθένειες.

Παρ' όλα αυτά ο Υπουργός Παιδείας με την βοήθεια των ΜΜΕ εξαπέλυσε μια αγρια επίθεση στους δασκάλους κατηγορώντας τους τάχα για προνομιούχους και περίπου σαν καταχραστές του δημόσιου χρήματος. Σ΄αυτή την επίθεση είχε όλη τη συμπαράσταση των εργοδοτικών συνδέσμων αλλα δυστυχώς και μερίδας των γονιών οι οποίοι κατάπιαν τα επιχειρήματα του Υπουργού για προνομιούχους.

Αν ικανοποιηθούν τα αιτήματα των δασκάλων όμως δεν θα οφεληθούν μόνο οι δάσκαλοι αλλα και τα παιδιά. Η μείωση του χρόνου διδασκαλίας θα έχει σαν αποτέλεσμα οι δάσκαλοι να κάνουν πιο άνετα τη δουλειά τους και να είναι σε καλύτερη θέση να δώσουν την απαραίτητη σημασία και προσοχή στο κάθε παιδί. Ιδιαίτερα αν ικανοποιηθούν και τα αιτήματα τους για μείωση μαθητών κατά τάξη και για αύξηση των δαπανών για την Παιδεία που τα διεκδικούν εδώ και καιρό.

Γι αυτό η ΠΟΕΔ πρέπει να ξαναβάλει μπροστά αυτά τα αιτήματα που που όχι μόνο είνα κοινά για δασκάλους και καθηγητές αλλα μπορούν να τους ενώσουν και με τους γονιούς, τους μαθητές και όλους τους άλλους εργαζόμενους.

Αν ο Υπουργός θέλει να βρεί τους πραγματικά προνομιούχους και καταχραστές των δημόσιων ταμείων ας ψάξει μέσα στους κεφαλαιοκράτες και τους μιζαδόρους που οργιάζουν. Ας ψάξει μέσα στους ξενοδόχους και τους βιομήχανους που παίρνουν εκατομμύρια λίρες καθε χρόνο σε φοροαπαλλαγές και επιδοτήσεις. Ας ψάξει μέσα στους κερδοσκόπους του χρηματιστήριου που έχουν φάει δισεκατομμύρια, ας ψάξει μέσα στο κόμμα του που πήρε εκατοντάδες χιλιάδες λίρες απο προνομιακή ιδιωτική τοποθέτηση στο χρηματιστήριο.

Γι αυτό οι δάσκαλοι δεν πρέπει να μείνουν μόνοι στον αγώνα τους. Θα πρέπει να έχουν τη συμπαράσταση όλων μας γιατί αν κερδίσουν θα κερδίσουμε όλοι μας, τα παιδιά, οι γονιοί και οι άλλοι εργαζόμενοι που θα έχουν ένα νικηφόρο παράδειγμα για να ακολουθήσουν.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Ενα νέο βιβλίο για την αντίσταση

Η αλήθεια για τη χαμένη επανάσταση

«Στην Ελλάδα της δεκαετίας του '40, δυο αντίπαλα ταξικά στρατόπεδα συγκρούστηκαν για τον έλεγχο της κοινωνίας. Ηταν μια σύγκρουση που ξεκίνησε μέσα στις φλόγες του Δεύτερου Παγκόσμιου Πόλεμου, κορυφώθηκε στην Αντίσταση και ολοκληρώθηκε με την οριστική ήττα του κινήματος το 1949, με τη λήξη του Εμφύλιου. Μέσα σε δέκα χρόνια η ελληνική κοινωνία γνώρισε την ελπίδα της επανάστασης και τη βαρβαρότητα της αντεπανάστασης. Ποιες ήταν οι κοινωνικές δυνάμεις που παρατάχθηκαν στις δυο πλευρές των οδοφραγμάτων; Γιατί συγκρούστηκαν με τέτοια σφοδρότητα; Τι ρόλο έπαιξαν οι πολιτικοί τους φορείς; Μπορούσε να νικήσει το κίνημα της Αντίστασης;»

Μ' αυτές τις φράσεις ξεκινά το βιβλίο του Λέανδρου Μπόλαρη "Αντίσταση -η επανάσταση που χάθηκε", που κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις του Μαρξιστικού Βιβλιοπωλείου. Μέσα σε 150 σελίδες ο συγγραφέας επιχειρεί να δώσει απαντήσεις σ' αυτά τα ερωτήματα, για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η "χαμένη επανάσταση" μπορούσε να νικήσει.

Η Αντίσταση είναι η κορύφωση μιας ταξικής σύγκρουσης, μιας επαναστατικής κατάστασης σαν κι αυτές που συνόδεψαν και το τέλος του Πρώτου Παγκόσμιου Πόλεμου.

Το κίνημα της Αντίστασης δεν "έπεσε από τον ουρανό". Οι βάσεις για τις συγκρούσεις της Αντίστασης και του Εμφύλιου τέθηκαν απο τη δεκαετία του '30. Σε αυτά τα χρόνια βρίσκουμε αντιμέτωπα τα ίδια στρατόπεδα που θα αναμετρηθούν στη δεκαετία του '40.

Ο ελληνοϊταλικός πόλεμος έπαιξε καταλυτικό ρόλο στη ριζοσπαστικοποίηση των εργατών και των αγροτών. Ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος ήταν ένας ιμπεριαλιστικός πόλεμος, επιχειρηματολογεί ο Λέανδρος Μπόλαρης και η συμμετοχή της ελληνικής άρχουσας τάξης είχε να κάνει με τις επιδιώξεις της στα πλαίσια των διεθνών συμμαχιών που διαμορφώνονταν εκείνη την εποχή.

Ομως, "οι φαντάροι που είχαν δώσει το αίμα τους γι' αυτό που νόμιζαν δίκαια υπόθεση [τον πόλεμο ενάντια στον ιταλικό φασισμό]", οργίζονταν βλέποντας τους "από πάνω" να χρησιμοποιούν τα προνόμιά τους μέσα σε συνθήκες πολέμου.

Η Κατοχή έδειξε με τον πιο εκρηκτικό τρόπο την πόλωση ανάμεσα στους "από πάνω" και τους "από κάτω". Τον χειμώνα του 1941-42 εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι πέθαναν από την πείνα στην Αθήνα και τον Πειραιά, την ίδια ώρα που η πλειοψηφία της άρχουσας τάξης έκανε μπίζνες με τον ναζιστικό στρατο και η μαύρη αγορά οργίαζε

Αυτή είναι η υλική βάση για το ξεκίνημα της Αντίστασης. Σε αντίθεση με τη συνηθισμένη εικόνα που ταυτίζει αποκλειστικά την Αντίσταση με το αντάρτικο στα βουνά, η εικόνα που δίνει το βιβλίο δείχνει ότι το μεγαλειώδες αυτό κίνημα ξεκίνησε και δυνάμωσε στις πόλεις. Η ραχοκοκαλιά της Αντίστασης ήταν το εργατικό κίνημα.

Οι εργάτες στα εργοστάσια, τα ορυχεία, τις μεταφορές, τα γραφεία ήταν οι πρώτοι που για ν' αντιμετωπίσουν το φάσμα της πείνας, άρχισαν να φτιάχνουν "συνεταιρισμούς".

"Οι συνεταιρισμοί αναπτύχθηκαν παράλληλα και σε στενή σύνδεση με το εργατικό κίνημα της περιόδου. Οχι μόνο γιατί αυτοί που έπαιρναν την πρωτοβουλία τις περισσότερες φορές για να στηθούν ήταν παλιοί συνδικαλιστές και αγωνιστές της Αριστεράς. Ηταν η αυθόρμητη απάντηση της μοναδικής τάξης στην καπιταλιστική κοινωνία που έχει τη δύναμη να παλέψει συλλογικά".

Εργατικό

Αυτές οι οργανώσεις ήταν η βάση για την ίδρυση, τον Ιούλη του 1941, του Εργατικού ΕΑΜ (ΕΕΑΜ) που σύντομα έγινε ένας "παράνομος, αόρατος, αλλά πανταχού παρών γίγαντας". Πριν ακόμα δημιουργηθεί το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, το Εργατικό ΕΑΜ "με μια πληθώρα εφημερίδων, προκηρύξεων, εργοστασιακών δελτίων, ανακοινώσεων, κάλυπτε τα πάντα, τόσο που από ένα σημείο και μετά άρχισε να παίρνει υπό τον έλεγχό του τις 'επίσημες' συνδικαλιστικές οργανώσεις". Ταυτόχρονα στο χώρο των δημοσίων υπαλλήλων συγκροτείται, με κέντρο τους Τριατατικούς (τηλέφωνα, τηλέγραφος, ταχυδρομεία) η Κεντρική Πανυπαλληλική Επιτροπή.

Τον Απρίλη του 1942 ξεσπά η απεργία που έμεινε γνωστή σαν "η πρώτη απεργία στη σκλαβωμένη Ευρώπη". Ξεκίνησε από τους Τριατατικούς (τους εργαζόμενους σε ταχυδρομεία, τηλεγραφεία, τηλέφωνα), μετά τη λιποθυμία ενός εργαζόμενου από την πείνα, αλλά απλώθηκε ραγδαία στους περισσότερους κλάδους των δημοσίων υπαλλήλων. Παρά την άγρια καταστολή, η απεργία μετά από 8 μέρες νίκησε. Απο 'κει και πέρα ακολουθεί μια χιονοστιβάδα. Τον Σεπτέμβρη και τον Δεκέμβρη του '42 γίνονται νέες απεργίες και τον Μάρτη του 1943 το εργατικό κίνημα πετυχαίνει μια νίκη τεραστιων διαστάσεων: σταματάει την πολιτική επιστράτευση που είχαν διατάξει οι ναζί. Οι απεργίες συνεχίστηκαν όλο το 1943 και μάλιστα από ένα σημείο και μετά οι απεργοί προστατεύονταν από τις ένοπλες δυνάμεις του Εργατικού ΕΑΜ της Αθήνας. Παρά τις εκτελέσεις, τα μπλόκα, τα βασανιστήρια, η εργατική τάξη καταφέρνει να κρατήσει τις οργανώσεις της, έτσι ώστε όταν φεύγουν οι ναζί από την Αθήνα τον Οκτώβρη του 1944, η μοναδική εξουσία είναι το ΕΑΜ.

Το εργατικό κίνημα ήταν η ραχοκοκαλιά της Αντίστασης, αλλά δεν ήταν μόνο του. Ενα από τα κεφάλαια του βιβλίου αναφέρεται στη μαζική ριζοσπαστικοποίηση που συνέβαινε ταυτόχρονα στην ύπαιθρο και πώς οι αγρότες στήριξαν τον ΕΛΑΣ, το ένοπλο τμήμα του ΕΑΜ στα χωριά και τις επαρχιακές πόλεις.

Μπορούσε

Να γιατί μπορούσε να νικήσει η Αντίσταση. Από τις 12 Οκτώβρη που αποχώρησαν τα γερμανικά στρατεύματα από την Αθήνα και για 50 μέρες, η μόνη πραγματική δύναμη ήταν οι εργάτες και οι αγρότες. Ηθελαν μια καινούργια κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση και την καταπίεση και είχαν την αυτοπεποίθηση, αλλά και τα όπλα, για να πετύχουν το στόχο τους. Ακόμα και όταν τον Δεκέμβρη του 1944 ξέσπασαν οι μάχες της Αθήνας, οι δυνατότητες εξακολουθούσαν να υπάρχουν.

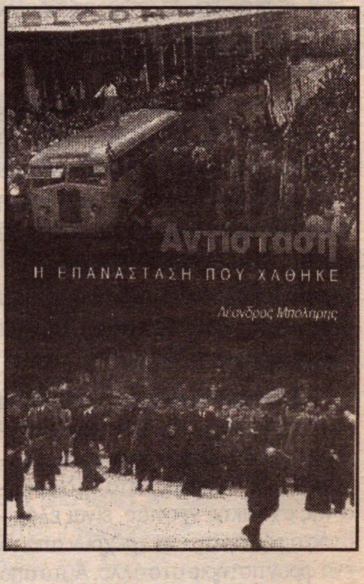

Το πρόβλημα δεν ήταν στρατιωτικό, ήταν πολιτικό. Ηταν η συμβιβαστική πολιτική που είχε υιοθετήσει η ηγεσία του ΚΚΕ. Ηταν η πολιτική που χαράχτηκε από τον ίδιο τον Στάλιν τη δεκαετία του '30 και κορυφώθηκε στις συμφωνίες της Γιάλτας με τον Τσώρτσιλ και τον Ρούσβελτ.

Η ηγεσία του ΚΚΕ, ήδη από τον Γενάρη του 1934 είχε κάνει την επιλογή να εγκαταλείψει τη στρατηγική της σοσιαλιστικής επανάστασης. "Στόχος του πια δεν ήταν η ανατροπή του καπιταλισμού, αλλά η σταδιακή αλλαγή του... Σύντομα αποδείχθηκε ότι αυτό σήμαινε υποταγή της δράσης των εργατών στις συμμαχίες με 'προοδευτικά' τμήματα της άρχουσας τάξης".

Σε αυτά τα πλαίσια εξηγούνται οι συμβιβασμοί της ηγεσίας του ΚΚΕ στο Λίβανο και την Καζέρτα και τελικά η παράδοση των όπλων στη Βάρκιζα. Η Ελλάδα δεν ήταν η εξαίρεση. Τα ίδια περίπου συνέβαιναν και σε άλλες χώρες της Ευρώπης, στην Ιταλία, το Βέλγιο, τη Γαλλία. Η μόνη διαφορά ήταν ότι εδώ το κίνημα των "από κάτω" ήταν τόσο δυνατό που οδήγησε στην εξέγερση και δεν επέτρεψε τις "εύκολες" υποχωρήσεις που είχε κατά νου η ηγεσία του.

Το βιβλίο τελειώνει με τον Εμφύλιο και "την οριστική ήττα της επαναστατικής εξόρμησης της εργατικής τάξης...Τα έκτακτα στρατοδικεία, η Μακρόνησος, οι εκτελέσεις ήταν η ματωβαμένη εκδίκηση μιας άρχουσας τάξης που είδε το χάρο με τα μάτια της εκείνα τα χρόνια...Τη δεκαετία του ΄40 η εργατική τάξη μπορούσε να έχει πάρει την εξουσία στην Ελλάδα. Η ήττα έχει να κάνει με την πολιτική ηγεσία αυτού του αγώνα...Αυτό είναι ένα δίδαγμα και για το σήμερα, που πρέπει να κάνουν κτήμα τους όσοι μπαίνουν στην πάλη για την αλλαγή της κοινωνίας", καταλήγει ο Μπόλαρης.

Και αυτή, πράγματι, είναι η σημαντικότερη προσφορά του βιβλίου.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Συνεδριάζει κάθε Τετάρτη στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 8:00μμ

Τετάρτη 5/6: Κόμματα ή κινήματα; Ποιά η διαφορά

Τετάρτη 12/6: Γιατί ο καπιταλισμός μπαίνει σε κρίση

Τετάρτη 19/ 6: Ποδόσφαιρο και πολιτική

Τετάρτη 26/ 6: Πως θα είναι η κοινωνία χωρίς καπιταλισμό.

Τετάρτη 3/ 7: Το Κυπριακό και ο ρόλος της επαναπροσέγγισης

Επισκεφθείτε τη σελίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στο Ιντερνετ:

www.workersdemocracy.net

Εκεί θα βρείτε επίσης συνδέσεις με τις αδελφές οργανώσεις της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης

Εργατικη Δημοκρατια
Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
e-mail: wd@workersdemocracy.net
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια
Γραφτειτε συνδρομητες
Συνδρομη για ενα χρονο
Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12
ΟΝΟΜΑ _______________
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ_______________
Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πόσο αδιαμφισβήτητη είναι η παγκόσμια ηγεμονία των ΗΠΑ;

Του Κρις Χάρμαν από το περιοδικό «Socialist Review»

Παρέμεινε μόνο μια ιμπεριαλιστική δύναμη στο κόσμο; Αυτό είναι το ερώτημα που τίθεται από πολλούς.

Σήμερα είναι της μόδας να μιλά κανείς για ένα πόλο στο κόσμο στον οποίο η Αμερική είναι ο «μεγάλος ηγεμόνας» και η «αυτοκρατορία» της είναι αδιαφιλονίκητη, όπως η Ρωμαϊκή πριν 2000 χρόνια. Στην πραγματικότητα τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά. Ο κατα συρροήν εγκληματίας πόλεμου, Χένρι Κίσινγκερ, έχει σίγουρα τις αμφιβολίες του γι' αυτό. Μετά το τέλος του πόλεμου στον Κόλπο και την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης έγραφε:

«Το τέλος του ψυχρού πόλεμου δημιούργησε αυτό που μερικοί παρατηρητές αποκαλούν μονοπολικό κόσμο η έναν κόσμο με μια υπερδύναμη. Όμως η Αμερική δεν είναι σε καλύτερη θέση να καθορίζει την παγκόσμια πολιτική παρά όταν ήταν στην αρχή του ψυχρού πολέμου.

Η Αμερική είναι πιο κυρίαρχη δύναμη παρά ότι ήταν πριν δέκα χρόνια, κατά ειρωνικό τρόπο όμως η παγκόσμια διάταξη δυνάμεων σήμερα είναι πιο διάχυτη. Γι αυτό τον λόγο η δυνατότητα της Αμερικής να διαμορφώνει τον υπόλοιπο κόσμο έχει περιοριστεί.»

Είχε προειδοποιήσει μάλιστα για αρκετές «προκλήσεις» που αντιμετωπίζει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός όπως:

«Η Ρωσία», οπως έλεγε, «κάθεται καβάλα στην γεωπολιτική καρδιά της Ευρασίας».

«Στα προσεχή χρόνια η Ευρώπη δεν θα νιώθει πλέον την ανάγκη της αμερικανικής προστασίας και θα επιδιώκει πολύ πιο επιθετικά τα δικά της οικονομικά συμφέροντα.»

«Η Κίνα είναι στο δρόμο για να γίνει μια υπερδύναμη. Με ρυθμό ανάπτυξης 8% .. το Ακάθαρτο Εγχώριο προϊόν της Κίνας θα πλησιάσει μέχρι τη δεύτερη δεκαετία του 21 αιώνα εκείνο της Αμερικής.»

«Οι σχεδιαστές της μακρόχρονης στρατηγικής ανάπτυξης της Ιαπωνίας δεν θα λαμβάνουν ως δεδομένο τη ταύτιση των ιαπωνικών και αμερικανικών συμφερόντων. Ο στρατιωτικός προϋπολογισμός της Ιαπωνίας αυξάνεται και είναι σήμερα ο τρίτος μεγαλύτερος στον κόσμο.»

Το συμπέρασμά του ήταν ότι «η Αμερική για να διατηρήσει την ισορροπία σε μερικές περιοχές του κόσμου θα χρειαστεί συνεταίρους.»

Ο παλιός αντίπαλος του Κίσινγκερ σε θέματα ιμπεριαλιστικής στρατηγικής, είναι ο Μπρεζίνσκυ. Μετά την νίκη της Αμερικής στα Βαλκάνια, έγραφε, ότι ήταν λιγότερο ανήσυχος ως προς τη δυνατότητα άλλων δυνάμεων να αμφισβητήσουν την ηγεμονία της Αμερικής. Αλλά και ο ίδιος υποστήριζε ότι δεν θα έπρεπε οι ΗΠΑ απλά να τις αγνοήσουν:

Η Κινά έλεγε «είναι ήδη μια μεγάλη περιφερειακή δύναμη αλλά όχι τόσο ισχυρή ακόμη ώστε να ανταγωνίζεται την παγκόσμια κυριαρχία της Αμερικής αλλά είναι ικανή όμως να προκαλέσει σημαντικές ζημίες σε μια τοπική σύρραξη στην Άπω Ανατολή.»

Οι ΗΠΑ μπορεί να ξοδεύουν 50% περισσότερα από ότι οι χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης όμως οι οικονομίες τους είναι περίπου του ιδίου μεγέθους. Έτσι μια πραγματικά ενωμένη Ευρώπη, έλεγε, κάτι που είναι ακόμα πολύ μακριά, *«θα εμπερικλείει μια σημαντική αλλαγή στον παγκόσμιο συσχετισμό δυνάμεων, με μια τεράστια επίδραση πάνω στη θέση που κατέχει παγκόσμια η Αμερική»*.

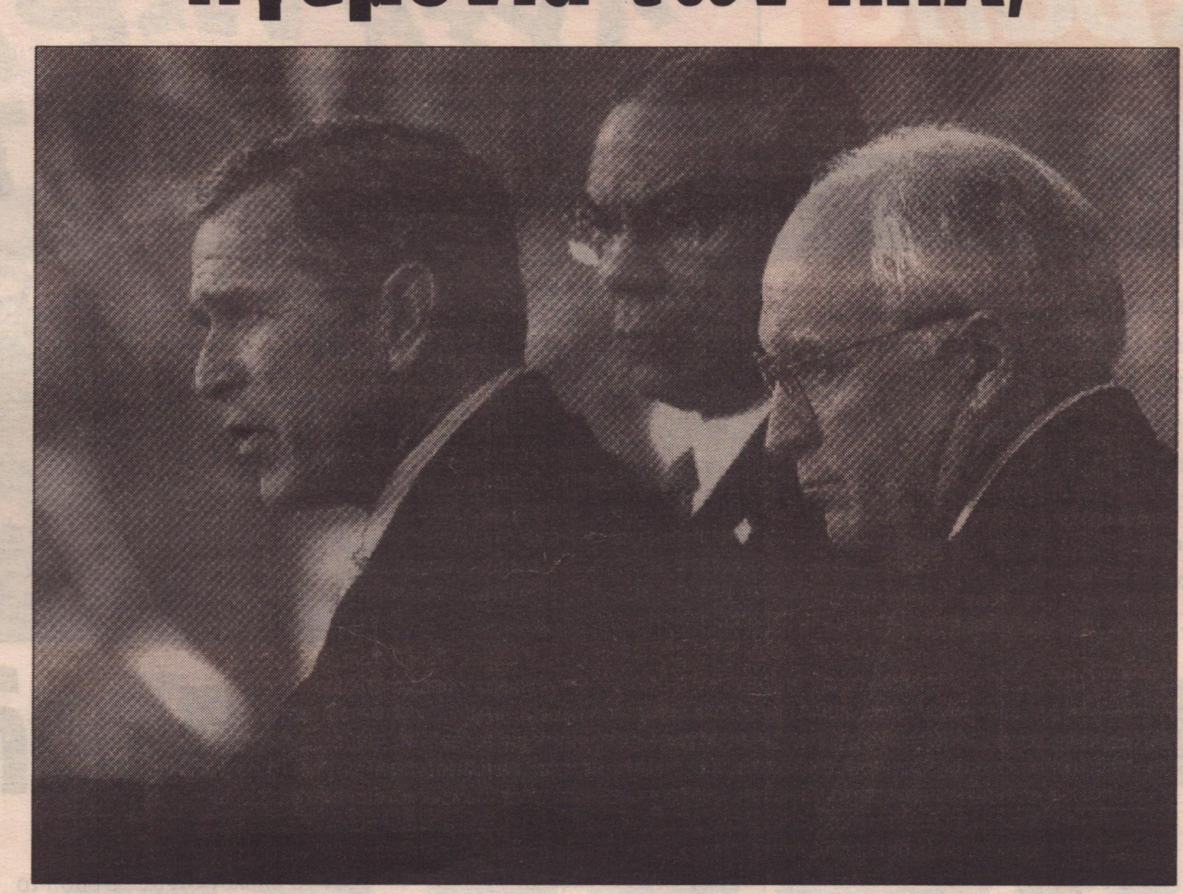

Ο Μπρεζίνσκυ ευνοεί την εισδοχή των ΗΠΑ στις τεράστιες εκτάσεις της Ευρασίας που εκτείνονται μεταξύ των ανατολικών συνόρων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, των νότιων συνόρων της Ρωσίας και των δυτικών συνόρων της Κίνας. Όμως επιμένει σε ένα «στρατηγικό διάλογο» με τις άλλες δυνάμεις και όχι απλώς μια πολιτική επιβολών.

Μεταφράζοντας αυτά στη μαρξιστική γλώσσα, ο Κίσινγκερ και ο Μπρεζίνσκυ μιλούν για ένα μεγάλο ιμπεριαλισμό και πολλούς μικρότερους, οι οποίοι μπορούν όμως να προκαλέσουν πολλά προβλήματα εάν δεν αντιμετωπισθούν με προσοχή. Άνθρωποι σαν τον Ράμσφηλτ και Βόλφοβιτσς, οι οποίοι σήμερα καθορίζουν τη πολιτική των Ηνωμένων Πολιτειών, επιμένουν ότι η Αμερική έχει την δυνατότητα να δρα μη λαμβάνοντας υπόψη τα συμφέροντα των «περιφερειακών» δυνάμεων. Για αυτό σπρώχνουν τον πόλεμο ενάντια στο Ιράκ, τον πόλεμου στην Κολομβία, την προσπάθεια πραξικοπήματος «αποσταθεροποίησης» του Τσάβες στη Βενεζουέλα, την επιβολή δασμών στο σίδηρο από την Ευρωπαϊκή Ένωση, την εγκατάσταση νέων στρατιωτικών βάσεων στην Κεντρική Ασία και στις Φιλιππίνες αφαιρώντας περιοχές επιρροής από τη Ρωσία και περικυκλώνοντας την Κίνα. Υπάρχει ακόμα η προσπάθεια τους, μέσω του πόλεμου των άστρων, να οδηγήσουν σε χρεοκοπία την Κίνα και τη Ρωσία σαν πυρηνικές δυνάμεις και να περιορίσουν τη στρατηγική τους επιρροή.

Αδυναμίες

Όμως αυτή η μεγάλη βιασύνη για άμεση δράση αποτελεί σύμπτωμα των αδυναμιών του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, όπως επισημάνθηκε από τον Κίσινγκερ, και όχι της παντοκρατορίας του. Δεν θα ήταν τόσο ανυπόμονοι για να αναλάβουν άμεση δράση αν αισθάνονταν σιγουριά για την μακροχρόνια υπεροχή των ΗΠΑ. Θέλουν να κινηθούν γρήγορα τώρα από τον φόβο μήπως δεν θα τους ξαναδοθεί αυτή η ευκαιρία. Η σημερινή γενιά της ηγεσίας των ΗΠΑ ξεκίνησε την καριέρα της σε μια περίοδο που η δύναμη των ΗΠΑ δέχτηκε μια σειρά από κτυπήματα — η ήττα στο Βιετνάμ, η απώλεια του Ιράν, η Νικαράγουα και οι αποικίες της Πορτογαλίας στην Αφρική, οι αντάρτοπόλεμοι μέσα στην ίδια την αυλή της (τη Κεντρική Αμερική) - και την αμφισβήτηση της οικονομικής της κυριαρχίας από την ανερχόμενη Ιαπωνία. Στα τελευταία είκοσι χρόνια έχει ξεπεράσει αυτές τις αποτυχίες — χρησιμοποιώντας τον εξοπλιστικό ανταγωνισμό για να εξουδετερώσει τη Σοβιετική Ένωση, καταπνίγοντας τα επαναστατικά κινήματα στην Κεντρική Αμερική, κτυπώντας το Ιράκ επειδή παραγνώρισε τις αμερικάνικες απαιτήσεις και αναδιοργανώνοντας την οικονομία της έτσι ώστε να ανταγωνίζεται την Ιαπωνία.

Όμως η ανάμνηση όλων αυτών των χρόνων παραμένει ζωντανή και μαζί με τους σημερινούς εφιάλτες οτι η Κίνα μπορεί να γίνει η δεύτερη υπερδύναμη, η Αίγυπτος ή η Σαουδική Αραβία μπορούν να γίνουν δεύτερο Ιράν και η Κολομβία μπορεί να γίνει ένα δεύτερο Βιετνάμ, εξηγείται η απόγνωσή της να χτυπά όσο το δυνατό πιο γρήγορα και σκληρά οποιοδήποτε υπάρχοντα στόχο. Όμως δεν μπορούν να ξεπεράσουν βαθιά ριζωμένες αδυναμίες προφασιζόμενοι απλώς ότι δεν υπάρχουν. Στο Αφγανιστάν θα εξακολουθούν να είναι εξαρτώμενοι από την Βόρεια Συμμαχία και από δυνάμεις που στρέφονται με συμπάθεια προς την Ρωσία. Στην Κολομβία είναι οι δικές της τοπικές στρατιωτικές δυνάμεις που πολεμούν τον Φάρς και σύμφωνα με πρόσφατες ανταποκρίσεις δεν τα πηγαίνουν και πολύ άσχημα. Ο πόλεμος ενάντια στο Ιράκ θα είναι δύσκολος χωρίς τη βοήθεια τουλάχιστον μιας από τις μεγάλες «περιφερειακές» δυνάμεις (Ευρώπη, Ρωσία, Κίνα ή Ιαπωνία) για να πιέσουν τις χώρες τις Μέσης Ανατολής να ακολουθήσουν.

Οι περιφερειακές δυνάμεις όμως δεν χορεύουν απλά στους ρυθμούς των Ηνωμένων Πολιτειών χωρίς κανένα δισταγμό. Μπορεί να μην ανταγωνίζονται μετωπικά τις ΗΠΑ και πράγματι πολλές φορές αυτό δεν το θέλουν αφού είναι το πιο δυνατό στρατιωτικά κράτος και μαζί με τις ΗΠΑ είναι σε καλύτερη θέση να επιδιώξουν τα κοινά συμφέροντα. Συνάπτουν όμως συμφωνίες για το πετρέλαιο με το Ιράν και Ιράκ, εμπορεύονται με την Κούβα, απειλούν με αντίποινα ενάντια στους δασμούς που επιβάλουν οι ΗΠΑ και υποστηρίζουν τους δικούς τους πελάτες ενάντια στους πελάτες των ΗΠΑ στην Αφρική. Οι αμερικάνικες πολεμικές επιλογές στον αραβικό κόλπο δεν είναι δημοφιλείς στην Γαλλία, Γερμανία, Κίνα και Ρωσία. Δεν θέλουν τις ΗΠΑ να έχουν το ελεύθερο να επιβάλουν τα δικά τους συμφέροντα σε βάρος των δικών τους. Δεν τους ενοχλεί ο μεγαλύτερος ληστής στον κόσμο να είναι και ο χωροφύλακάς του. Όμως δεν θέλουν συγχρόνως να κλέβει και από τις δικές τους περιουσίες.

Οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές σίγουρα δεν είναι προτιμότεροι. Μπορούν να είναι εξίσου βάρβαροι όπως οι ΗΠΑ - ας κοιτάξουμε την συμπεριφορά των Γάλλων ιμπεριαλιστών στην Αφρική - και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα συνεργαστούν με τις ΗΠΑ σε κάθε περίπτωση που εξυπηρετούνται και τα δικά τους συμφέροντα. Όμως οι υπάρχουσες διαιρέσεις ανάμεσά τους υποδεικνύουν την ύπαρξη αδυναμιών στο ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο που δεν πρέπει να τις παραβλέψουμε.

Παρ΄ όλη την καπατσοσύνη της, η αστική τάξη των ΗΠΑ δεν ξέρει πραγματικά τι κάνει στην προσπάθεια της να κατοχυρώσει την παγκόσμια ηγεμονία της. Είναι πολύ νωρίς όμως να μιλούμε για «ηγεμόνα» ή «αυτοκρατορία».

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΝΑΤΟ – ΡΩΣΙΑΣ

Δεν έχουν βρει σημείο ισορροπίας

Μετά τη συμφωνία ανάμεσα στη Ρωσία και τις ΗΠΑ για τη μείωση του πυρηνικού τους οπλοστάσιου πολλοί μίλησαν για το τέλος του Ψυχρού Πολέμου". Η αλήθεια είναι ότι όσα συμφωνήθηκαν δεν είναι τόσο θεαματικά. Οι ΗΠΑ διατηρούν το δικαίωμα να αποθηκεύσουν αντί να καταστρέψουν τις περισσότερες από τις 4.000 πυρηνικές κεφαλές που θα αποσύρουν. Μελλοντικά μπορούν να τις επανενεργοποιήσουν δηλαδή.

Το γεγονός ότι παρά τις διαμαρτυρίες ο Ρώσος Πρόεδρος Β. Πούτιν αποδέχθηκε την συμφωνία είναι απόδειξη της θέσης αδυναμίας στην οποία βρίσκεται. Κάτι που φάνηκε και μερικές μέρες μετά, όταν οι υπουργοί Εξωτερικών του ΝΑΤΟ ενέκριναν τη συγκρότηση κοινού Συμβουλίου ΝΑΤΟ-Ρωσίας. Το 1997 είχε συγκροτηθεί ένα παρόμοιο όργανο, αλλά κατέρρευσε όταν η Ρωσία αντιτάχθηκε το 1999 στον πόλεμο του ΝΑΤΟ ενάντια στη Γιουγκοσλαβία.

Εκείνος ο πόλεμος δυνάμωσε μέσα στη ρώσικη άρχουσα τάξη την άποψη ότι οι ανταγωνισμοί του Ψυχρού Πολέμου παραμένουν το ίδιο ζωντανοί. Ο κοινός φόβος απέναντι στις ΗΠΑ, έμοιαζε ότι θα φέρει κοντά τη Ρωσία με τη Κίνα.

Οταν πέρσι ο Πούτιν πήγε στην Κίνα συμφώνησε με τον κινέζο ομόλογό του, τον Ζιανγκ-Ζεμίν, να συγκροτήσουν το Συμβούλιο Συνεργασίας της Σαγκάη σαν αντίβαρο στις ΗΠΑ. Ομως μετά τις 11 Σεπτέμβρη ο Πούτιν ουσιαστικά εγκατέλειψε αυτή την στρατηγική.

Ο Πούτιν υπολογίζει ότι θα κερδίσει περισσότερα αν δυναμώσει τη θέση της Ρωσίας μέσα στη δυτική συμμαχία, παρά αν αποπειραθεί να οικοδομήσει μια αντι-αμερικανική συμμαχία με την Κίνα. Είναι όμως ειρωνικό ότι κάνει αυτή την κίνηση προς το ΝΑΤΟ τη στιγμή που η επιρροή της Συμμαχίας φθίνει.

Οταν πρόεδρος των ΗΠΑ ήταν ο Κλίντον το ΝΑΤΟ αποτελούσε το βασικό εργαλείο της αμερικάνικης επιρροής στην Ευρασία. Ομως η κυβέρνηση Μπους δίνει πολύ λιγότερη σημασία στο ΝΑΤΟ. Το υπουργείο Εξωτερικών των ΗΠΑ γιά χρόνια προσπαθούσε, χωρίς επιτυχία, να πείσει τις ευρωπαϊκές δυνάμεις να περιλάβουν στα επίσημα κείμενα του ΝΑΤΟ τον "αγώνα κατά της τρομοκρατίας". Τελικά το κατάφερε μετά τις 11 Σεπτέμβρη. Το ΝΑΤΟ δήλωσε ότι οι επιθέσεις στη Ν. Υόρκη και την Ουάσιγκτον αποτελούν επίθεση ενάντια σε όλα κράτη-μέλη. Ομως, η κυβέρνηση του Μπους αγνόησε τη προσφορά βοήθειας από το ΝΑΤΟ και αποφάσισε να δράσει μόνη της στο Αφγανιστάν.

Από μια άποψη, η στάση αυτή αντανακλά την πεποίθηση που έχει διαμορφωθεί στην Ουάσιγκτον, ότι οι κοινές συμμαχικές επιχειρήσεις περιορίζουν τις δυνατότητες δράσης των ΗΠΑ. Στη διάρκεια του πολέμου στο Κόσοβο το Πεντάγωνο έκφρασε συχνά παράπονα για τις χρονοβόρες διαδικασίες του ΝΑΤΟ.

Ομως, όπως και να 'χει, οι ΗΠΑ βρίσκονται τώρα στην Κεντρική Ασία χωρίς τη βοήθεια του ΝΑΤΟ με μια αλυσίδα από αμερικάνικες στρατιωτικές βάσεις.

Ετσι, ο Πούτιν ελπίζει ότι βάζοντας πιο βαθιά τη Ρωσία στη δυτική συμμαχία ο λόγος του θα βαραίνει πιο πολύ στην Ουάσιγκτον, την ίδια στιγμή που η κυβέρνηση του Μπους δείχνει να θεωρεί ότι δεν της χρειάζονται και τόσο πολύ οι σύμμαχοι. Αν ο Πούτιν αποτύχει να αποσπάσει τα ανάλογα ανταλλάγματα για τις παραχωρήσεις που κάνει, θα χάσει πολλούς πόντους απέναντι στους πολιτικούς του αντιπάλους.

Ο ανταγωνισμός ανάμεσα στις Μεγάλες Δυνάμεις μετά το τέλος του Ψυχρού Πολέμου συνεχίζει να είναι πολύ ρευστός. Δεν μοιάζει ότι έχει καταλήξει σε ένα σημείο ισορροπίας

εργατική δημοκρατία

ΕΛΛΑΔΑ

Όχι στα αντιασφαλιστικά μέτρα του Σημίτη φώναξαν στις 29 του Μάη εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι που κατέβηκαν στους δρόμους της Αθήνας και πολλών πόλεων σ'όλη την Ελλάδα. Παρέλυσε η Αθήνα και πολλές πόλεις της Ελλάδας. Απεργούσαν οι εργαζόμενοι του δημόσιου τομέα, οι νοσηλευτές, οι ναυτεργάτες, οι σιδηροδρομικοί, ακόμα και εκπαιδευτικοί παρά το ότι η απεργία έπεφτε μέσα στην περίοδο των πανελλαδικών και προεισαγωγικών εξετάσεων.

Απεργιακό κύμα για το ασφαλιστικό

Η απεργία είχε μεγάλη συμμετοχή και μεγάλη επιτυχία. Στην απεργία που οργάνωσε η ΑΔΕΔΥ συμμετείχαν 12 Εργατικά Κέντρα και 6 Ομοσπονδίες του ιδιωτικού τομέα.. Αυτή η απεργία της ΑΔΕΔΥ μαζί με πολλά συνδικάτα του ιδιωτικού τομέα είναι η συνέχεια της περσινής πανεργατικής απεργίας των ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ που ανάγκασε την κυβέρνηση να κάνει πίσω. Αυτό απαίτησαν και τώρα οι απεργοί φωνάζοντας συνθήματα όπως: "ΓΣΕΕ ΑΔΕΔΥ απεργία γενική", "Ο διάλογος είναι μια απάτη νόμος είναι το δίκαιο του εργάτη", " Σημίτη Ρέππα ακούστε το καλά η ασφάλιση δεν είναι για πούλημα".

Εδώ και 3 μήνες η κυβέρνηση του Σημίτη με τον Ρέππα στην πρώτη γραμμή προσπαθεί να πείσει τους εργαζόμενους ότι το φετινό πακέτο μέτρων για το ασφαλιστικό δεν είναι όπως το περσινό του Γιαννίτση. Οτι πήρε το μήνυμα των περσινών πανεργατικών απεργιών κι έτσι τα φετινά μέτρα τα χαρακτηρίζει κοινωνική ευαισθησία. Ο χείμαρρος των εκατομμυρίων απεργών και διαδηλωτών της περσινής άνοιξης ήταν αυτός που την ανάγκασε στην πραγματικότητα να οργανώσει όλη αυτήν την καμπάνια παραπλάνησης.

Κι όμως δεν πέτυχε. Παρά τη στάση της ηγεσίας της ΓΣΕΕ, εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι από μια σειρά κλάδους και του ιδιωτικού και του δημόσιου τομέα κατέβηκαν σε απεργία ενάντια στο "νέο" ασφαλιστικό. Οι εργάτες στους δήμους, οι εκπαιδευτικοί και οι νοσοκομειακοί μέσα στο χειμώνα, πολλά συνδικάτα του ιδιωτικού τομέα στις 3 Απρίλη, η ΑΔΕΔΥ στις 11 Απρίλη, 46 Εργατικά Κέντρα και 23 Ομοσπονδίες στις 18 Απρίλη, χιλιάδες απεργοί διαδηλωτές της Πρωτομαγιάς είπαν δυνατό ΟΧΙ στον πόλεμο που κήρυξαν οι καπιταλιστές και η κυβέρνηση σε βάρος της κοινωνικής ασφάλισης.

Δυναμική

Η επιτυχημένη απεργία της ΑΔΕΔΥ δίνει νέα ορμή στον αγώνα ενάντια στη λεηλασία της κοινωνικής ασφάλισης. Η απόφαση της ΠΝΟ για απεργία διαρκείας των ναυτεργατών από 11 Ιούνη δείχνει ξεκάθαρα το απεργιακό κύμα που έρχεται. Αυτή η δυναμική είναι που αναγκάζει την κυβέρνηση να ξανασκέφτεται το αν θα κατεβάσει το "νέο" πακέτο μέσα στον Ιούνη όπως σχεδίαζε ή θα το αναβάλλει για μια ακόμη φορά.

Αυτό που τροφοδότησε όλον αυτό το γύρο απεργιών της φετινής άνοιξης είναι το γεγονός ότι οι εργαζόμενοι συνειδητοποιούν ότι η ουσία των μέτρων δεν άλλαξε. Παρά τη φιλολογία της Κυβένησης ότι με τα μέτρα της σώζει τα ασφαλιστικά ταμεία από την χρεοκοπία, αυτό που μένει είναι η επίθεση στα όρια ηλικίας για τη συνταξιοδότηση παράλληλα με τη μείωση των συντάξεων.

Το πρώτο μέτρο και του πακέτου Ρέππα είναι ότι το γενικό όριο ηλικίας συνταξιοδότησης φτάνει τα 65 χρόνια. Οι εξαιρέσεις που προβλέπονται για χαμηλότερο όριο ηλικίας αφορούν στην πραγματικότητα κατηγορίες με μια σειρά από προϋποθέσεις, που θα είναι δύσκολο για έναν εργαζόμενο να τις συγκεντρώνει.

Το δεύτερο βασικό μέτρο είναι η μείωση των συντάξεων. Για μια σειρά κλάδους εργαζομένων, όπως στις ΔΕΚΟ και στις Τράπεζες και σ' όλο το δημόσιο τομέα οι συντάξεις μειώνονται από το 80% στο 70% των αποδοχών των εν ενεργεία εργαζομένων.

Ενα άλλο μέτρο του "πακέτου Ρέππα" μειώνει ακόμη περισσότερο τις συντάξεις αφού ενώ μέχρι τώρα αυτές υπολογίζονταν με βάση τον τελευταίο και άρα υψηλότερο μισθό, προβλέπεται ότι θα αρχίσουν να υπολογίζονται με βάση το μέσο όρο των συντάξιμων αποδοχών της τελευταίας 5ετίας πριν τη σύνταξη.

Η κοροϊδία της κυβέρνησης αποκαλύπτεται μέσα απο τα λόγια της Τζέτας Κιουλέτσου υποψήφιας της Πρωτοβουλίας ΓΕΝΟΒΑ, που δήλωσε στην Εργατική Αλληλεγγύη: *«Εχουμε φτάσει να δουλεύουμε ένας για 2 και 3 άτομα. Σε όλα τα τμήματα υπάρχει έλλειψη προσωπικού. Μια νοσηλεύτρια φτάνει να δουλεύει μόνη της σε ένα τμήμα με 35 ασθενείς! Και από πάνω δεν πληρωνόμαστε κιόλας. Ούτε το επίδομα των 60.000 που μας είχαν υποσχεθεί δεν το έχουμε πάρει. Και τώρα μας φέρνουν και το ασφαλιστικό. Μας λένε ότι θα πάρουμε σύνταξη στα 37 χρόνια. Ετσι, όμως, δεν θα πάρουμε σύνταξη ούτε στα 65. Αν αρχίζεις να δουλεύεις στα 30 ή αν με την ανεργία και τις απολύσεις ιδίως στον ιδιωτικό τομέα μένεις για χρόνια χωρίς δουλειά, πότε θα πάρεις σύνταξη; Και αντί να τις αυξήσουν, τις μειώνουν.»*

Ρεαλιστικά

Τα μέτρα αυτά δεν έχουν τίποτα να κάνουν με κοινωνική ευαισθησία και δικαιοσύνη. Ο στόχος της κυβέρνησης ήταν και παραμένει η υποταγή της κοινωνικής ασφάλισης στους κανόνες και τις προτεραιότητες της αγοράς.

Η απαίτηση όμως εκατομμυρίων εργατών είναι ακριβώς αντίθετη: "Η ασφάλιση δεν είναι εμπόρευμα", "Οι συντάξεις μας πάνω από τα κέρδη". Γι' αυτό χιλιάδες εργαζόμενοι με τους αγώνες τους και τη φετινή άνοιξη επιμένουν για αυξήσεις στις συντάξεις, μείωση των ορίων ηλικίας, ένταξη στα βαρέα και ανθυγιεινά.

Ολα αυτά τα αιτήματα είναι απόλυτα ρεαλιστικά. Η φορολόγηση των κερδών και το χτύπημα της εισφοροδιαφυγής των επιχειρήσεων μπορεί να εξασφαλίσει πόρους για τα ασφαλιστικά ταμεία εδώ και τώρα. Η εφαρμογή του 35ωρου μπορεί να χτυπήσει την ανεργία και να ανεβάσει τον αριθμό των ασφαλισμένων. Νέοι ασφαλισμένοι μπορούν να μπουν και να ενισχύσουν τα ταμεία αν ξηλωθούν όλα τα ρατσιστικά εμπόδια που φράζουν τη νομιμοποίηση όλων των μεταναστών.

Το σύνθημα "Οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη" δεν είναι μια αφηρημένη προοπτική, είναι χειροπιαστές εναλλακτικές λύσεις για το ασφαλιστικό και όχι μόνο. Η απεργία της 29ης Μάη είναι η αφετηρία για ένα γερό απεργιακό κύμα τον Ιούνη που θα στείλει το "νέο" ασφαλιστικό του Σημίτη στα αζήτητα και θ' ανοίξει το δρόμο για τη συνολική αλλαγή που αναζητούν όλο και περισσότεροι εργαζόμενοι. Ηδη έχει εξαγγελτεί νέα απεργία στις 18 Ιούνη.

Σε όλη την Ευρώπη και στη Κύπρο

Εκατομμύρια εργάτες σ'όλη την Ευρώπη ξεσηκώνονται ενάντια στα αντιασφαλιστικά μέτρα των καπιταλιστών και των κυβερνήσεων τους. Στη Βαρκελώνη είχαμε μισό εκατομμύριο διαδηλωτές να συγκρούονται με την κυβέρνηση για το ασφαλιστικό. Στην Ιταλία είχαμε την μεγαλύτερη Γενική Απεργία τα τελευταία 20 χρόνια ενάντια στο Μπερλουσκόνι και τα σχέδια του σε βάρος των συντάξεων και την κοινωνική ασφάλιση. Παρέλυσε όλη η Ιταλία, εκείνη η μέρα έμοιαζε "σαν να ήταν Κυριακή".

Παρόμοια σχέδια σε βάρος των συντάξεων και των κοινωνικών ασφαλίσεων των εργαζομένων έχει και η κυβέρνηση Κληρίδη. Ζητά την αύξηση του ορίου σύνταξης για τους εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα στα 67 και για τους εργαζόμενους του δημόσιου τομέα στα 63. Θέλει ακόμα να καταργήσει το εφάπαξ και απειλεί πως από τον νέο χρόνο θα το φορολογεί έστω και αν τόσα χρόνια ήταν αφορολόγητο.

Απειλεί και κινδυνολογεί ότι το ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων έχει μεγάλα ελλείμματα και αν δεν "εκσυγχρονιστεί" θα κινδυνεύσουν οι συντάξεις μας. Ξέχασαν φαίνεται πόσο επίμονα ο Προδρόμου, Βουλευτής του Συναγερμού ήθελε τα λεφτά του ταμείου συντάξεων να μπουν στο Χρηματιστήριο. Σήμερα αν οι συνδικαλιστικές οργανώσεις δέχονταν κάτι τέτοιο θα τα είχαν φάει όλα οι κερδοσκόποι, οι χρηματιστές και οι τραπεζίτες.

Παντού οι καπιταλιστές τα αντιασφαλιστικά τους σχέδια τα χαρακτηρίζουν σαν "εκσυγχρονισμό". Γι'αυτό και οι συνδικαλιστικές οργανώσεις δεν πρέπει να δεχτούν κανένα διάλογο για το Ασφαλιστικό. Αντίθετα χρειάζεται να κτίσουμε από τώρα την ενότητα και την κοινή δράση και αντίσταση. Οι αγώνες των εργαζομένων στην Ισπανία την Ιταλία και την Ελλάδα μας εμπνέουν και αποτελούν παράδειγμα προς μίμηση.